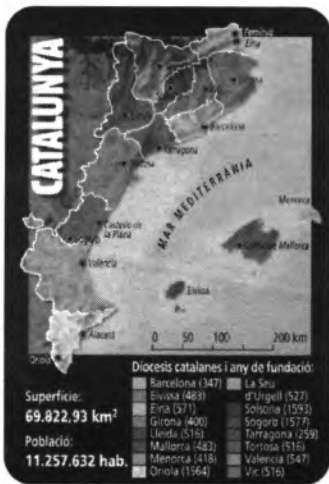

Dedicat al Bonapartisme del gran dictador mediàtic José María Aznar i del seu major expert en intoxicacions: Oreja Major

«No és pas mania dels historiadors antics, sinó absoluta realitat aquest canvi que, en tots els esperits dèbils i, sobretot en els ressentits, determina l'embriaguesa del poder i que, efectivament, dóna a llurs regnats l'aparença neta de dues etapes: la primera bona i la segona dolenta».

(Gregorio Marañón, 1887-1960, metge i escriptor foraster).

L'ESTEL

paisoscatalans.org/estel
E MAIL focifum@teletel.es

A.P.P.E.C
ASSOCIACIÓ
DE PUBLICACIONS
PERIÒDIQUES
EN CATALÀ

ANY XIX. NÚMERO 448

1er DE DESEMBRE DEL 2000

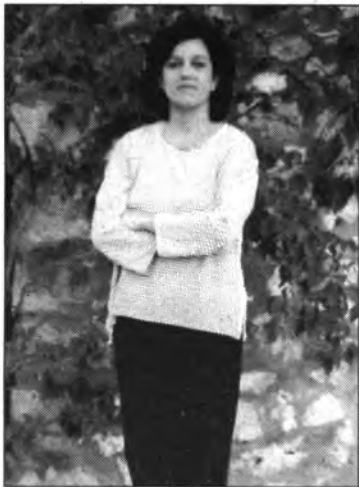
PREU: 250 PTS - 1,50 euros

BINI BONA

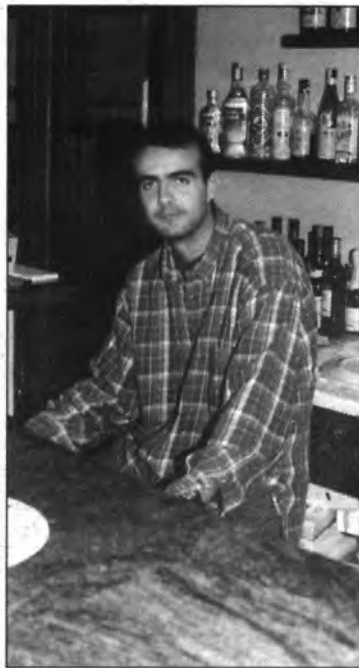

Fa dos anys que la Família de na Caterina Vicenç ha obert l'Hotel d'Agroturisme Can Beneït a Binibona - un llogaret amb quatre hotels i un quern de cases entre Caimari i Campanet. Són deu dobles que costen 16.692 ptes. per persona i dia a mitja pensió. La suite principal costa 24.696 ptes. per persona i dia. Tel. 971 515 416

Fa 6 anys que la Família Vicenç ha obert l'Hotel d'Agroturisme Els Albellons a Binibona. Són 12 dobles que costen 11750 per persona i dia amb desdèjuni. En plena muntanya, aquestes cases tenen bones vistes damunt Campanet, Buger i Muro. A la foto, la nora de la casa na Francesca Fiol. Tel. 971 875 069.

SELVA

Fa 2 anys que en Simó Rayó regenta el Restaurant Cas Teuler a l'entrada de Selva. Son pare va construir aquest local a damunt s'era d'aquesta finca de 7 quarterades. El restaurant està especialitat en car d'estruç a la pedra. Tel. 971 515 777

Fa 15 anys que en Guillem Coll regenta el Taller de reparació de cotxes Coll a Selva. Son pare, en Joan Coll el va obrir fa 40 anys. Tel. 971 515 019

Fa 10 anys que na Caterina Ripoll regenta la botiga Can Simó a la Plaça de Selva. La seva padrina Margalida la va obrir com a càfé l'any 1933, l'any 1939 la va convertir en botiga. Tel. 971 515 347

CAIMARI

Fa 47 anys que la Família Cànoves regenta el Bar Can Vilà a Caimari. El pare de la madona, en Josep Cànoves el va obrir. Els parroquians són del Madrid, però la madona jove és del Barça. Tel. 971 515 173

Fa 33 anys que en Mateu Martorell regenta la Fusteria Martorell a la Plaça de Caimari. Son pare, en Jordi Martorell de can Travulla va obrir aquesta fusteria l'any 1920. Tel. 971 515 208

Fa 4 anys que en Llorenç Gelabert regenta el Pub sa Fosca a Caimari. És un lloc de jovent. Música i copes. Tel. 971 875 339

La teva individualitat assassinada psíquicament per l'espanyolisme groller i matusser

"El gran mal de l'home no rau en la pobresa ni en l'explotació psíquica, sinó en la pèrdua de singularitat humana sota l'imperi del consumisme". (Pier Pablo Passolini, director de cinema italià, s. XX).

"Perdre la individualitat pròpia i esdevenir un simple engranatge d'una màquina, és impropri de la dignitat humana". (Mahatma Gandhi, cap independentista no-violent i devot).

"...els poders establerts, tendeixen al control, unificació i explotació psíquica de llurs súbdits". ("Moral i Nova Cultura", Xavier Rubert de Ventós, filòsof català).

"La nova estratègia militar passarà per regular, controlar i manipular els mitjans de comunicació". (Alvin Toffler, 1928, assagista científic USA).

"...la visió del món, inventada pel Partit (per l'espanyolisme) es guanyava amb gran èxit la gent incapaç de copsar-la. Feia acceptar les violacions més paleses de la realitat car ningú no arribava a comprendre l'enormitat que els era exigida, ni s'interessava prou per la cosa pública com per a adonar-se del que s'hi esdevenia". ("1984", novel·la futurista d'en George Orwell sobre les possibilitats de control i explotació psíquica de al població en un Estat "tecnofeixista", "com ara l'espanyol, escrita durant la Guerra Freda - 1948 - contra els 3 "grans estils" de grans potències: el nazi, el comunista i el capitalista, tots 3 igualment temibles).

"El vostre pensament és un antic dogma que no pot canviar-te, ni tu a ell. El meu és novell i em repta i jo a ell, dia i nit" (Khalil Gibran)

"Cada lengua que se pierde es una visión del hombre y del mundo que desaparece" (Octavio Paz, escriptor mexicà).

"Estem farts d'haver de demanar perdó per existir..." (Joan Fuster).

"Germans, la vida se'ns en va, a poc a poc ens la prenen, si avui ens obren la mà, es que hi ha altres cadenes". (Joan Bta. Humet)

"Una cosa és ser universal i una altra que t'universalitzin". (Jesús Quintero, "El loco de la Colina").

Restaurante Chino
CAN ZHANG
章氏大酒楼

Avda. Gran Vía Colón, 16 Tel 971 500 558
07300 INCA - MALLORCA Mòvil 630 34 61 78

Foc i Fum

MATEU MARIÓ DE SANT JOAN

* Hem estat pel raiguer mallorquí. I hem descobert llogarets petits com Binibona, entre Caimari i Moscarí: quatre hotels rurals i un quern de cases. Les possessions de muntanya avui no són rendibles com a agricultura, però si hi afegim la hosteleria, segur que si, sortiran endavant.

* A Selva ferem moltes subs-

cripcions, i a Binissalem on la gent és amable i xerradora, i a Alaró on els amos dels bars han canviat quasi tots, i a Santa Maria del Camí on la gent és nacionalista, però no a Consell on els amos dels bars i comerços sempre són els mateixos gonelles i forasters de sempre. Un poble, Consell, on no val la pena aturar-s'hi, que no dona més que disgusts.

Fa 3 mesos que en Rafel Ramis de 73 anys, que va tenir el Bar Mogambo a s'Arenal i més tard una Botiga de Records a la Plaça de les Meravelles ha mort al seu poble natal Binissalem. Molt aficionat al trot el veim a la foto amb el ram de flors a les païsses d'en Salvador Real. El vegem en el Cel.

te del Partido andalucista a Balears", signa una carta al director (UH .4.400) contra l'articulista Ferran Aguiló per haver criticat la campanya d'ASI contra el català. Aquests tros de rabasco de merda, amb més barra que esquena, vomita bilis contra el sometimiento al catalanismo separatista, exigeix los derechos de los forasteros sometidos i continua: no podemos entender como es posible que durante años los forasters hayan sido insultados, arrastrados i despreciados impunemente por los componentes de la banda d'ERC, como el tal Palou <este pájaro sí que es un Haider racista y xenófobo> que se presentó a las elecciones con el lema "barco de rejilla", sin que usted tan demócrata, dijera ni pio, y ahora por un simple mensaje publicitario en una campaña, expresa usted unas opiniones insultantes y faltas de respecto. El tal Fuentes acaba la carta investint els partits que una vez acabadas las elecciones se olvidan de los votantes y pactan con partidos como PSMIUM, etc. Que defienden la independencia i expulsion de todos los forasteros en el barco de rejilla. Un cop més, queda clar que no fa falta treure el barco al carrer per rebre els atacs del forasterum colonitzador. N'hi ha prou en ser mallorquí i actuar com a tal.

LLOSETA

Fa 4 anys que na Caterina Coll va obrir la Floristeria, Floris Almadrà a Lloseta. Tel. 971 519 151

Fa 24 anys que n'Antoni Sánchez va obrir el Taller Peugeot de Lloseta. És el servei Peugeot del poble. Tel. 971 519 565

* Trenta vuit conjunts musicals mallorquins és reuniren en concert el passat dia 11 de novembre a Santa Eugènia a partir de les 15 hores i fins a la 1 de la matinada per tal de donar a conèixer i recaptar fons per a la nova Associació Músics per la Llengua (catalana evidentment) Hi va haver concerts tot el temps, a l'hora de sopar torrada i un ambient d'allò més calorós, malgrat el temps del temps tardorenc de mitjan novembre. Gent de totes des edats, però especialment juvenil en un ambient alegre i independentista. Hi verem el president del Govern amb la seva senyora, diputats i directors generals i molts amics i coneeguts. Hi havia paradetes de venda de mariollos, senyeres i adhesius. Tot això sota el patrocini del Govern Balear, el Consell de Mallorca i l'Ajuntament de Santa Eugè-

nia. Una festa mallorquina i catalana al cent per cent.

* Hem rebut la revista Barco de Rejilla, òrgan del Lobby per la Independència de la que copiam La quintacolumna Forastera Botifarra: El foraster Manuel Pérez Ramos, l'exsecretari de l'Ajuntament de Sóller expedientat per gandul, aprofita la jubilació per continuar expectorant fleumes putrefactes de d'UH contra el Pacte de Progrés. El 22.4.00 va relacionar el PSM i UM amb el terrorisme secessionista (...) Aunque, por fortuna, a otros niveles menos peligrosos y sagnantes, i els va instar a acatar la constitució espanyola amb el to del sergent de l'escala de siuró.

* Un neonazi anomenat Paco Fuentes Sierra, que es presenta com un "representan-

* L'ultraespanyolista Miquel Puigserver Mas, actual president del Col·legi de Gestors

MANCOR DE LA VALL

Fa 4 anys que en Valentí Diéguez és el corresponsal de la Banca marc a Mancor de la Vall. Tel. 971 883 279

Fa 15 anys que en Jaume Fontanet regenta el negoci familiar. Autobús de línia dels pobles de la comarca fins al tren d'Inca, estanc i papereria. El seu padrí Jaume va fundar aquest negoci fa 80 anys, el mateix any que el poble es va segregar de Selva i és feu independent. Tel. 971 501 780

Especial dedicat a
POBLES DEL RAIGUER
DE MALLORCA I
LA SOLEDAT DE CIUTAT
Si vos ha agradat, telefonau al
971 26 50 05
i el vos enviarem cada quinze dies

Administratiu de les Balears, és l'amo del local que ASI te llogat Ciutat (Nuredduna, num. 12-1-entresol Tel. 971 466 116) d'altra banda, el faxa **Eduardo Connolly**, coautor del llibre sobre el Crusero Balears, fa de secretari d'en Joaquin Rabasco a Ciutat. Aquest bergant és mestre d'escola, i per no haver de fer el reciclatge de català s'estima més fer de dependent d'una llibreria de vell de la Costa de sa Pols, propietat de **Daniel Cota**, un altre dels nazis autor del llibre esmentat.

En Rabasco mostra preocupat la pedrada que els mallorquins foteren a la vidriera del seu despatx a Ciutat de Mallorca. Darrerament la premsa ha anunciat que li han tirat per terra una de les seves tanques publicitàries encara que en Rabasco no sap si ha estat el vent o els mallorquins. Uns mallorquins que no tenen la sang d'orxata com pensen els castellans, i que tenim més força que el vent.

* Ara que Rabasco se dedica a anunciar, a les tanques publicitàries llogades a **Juan Fageda**, que si depèn d'ell el 2003 es farà l'escola en foraster, com en temps d'en Franco, convé prestar atenció a una sentència dictada pel tribunal suprem, arran d'una denúncia d'un grapat de pares del col·legi Sanchis Yago de Castelló. Els fills d'aquests individus varen començar a estudiar en aquest centre espanyol fa sis anys, després es va suprimir la línia en espanyol (la nostra més calo-

rosa felicitació), i ara els pares exigeixen continuar rebent classes en foraster. Malgrat que el suprem els ha donat la raó de forma excepcional, com era d'esperar, també ha dictaminat que **la Constitució no reconeix el derecho de los padres a que sus hijos sean educados en la lengua que hablan sus**

progenitores en el centro de su elección <solo establece el derecho a tener plaza en un centro donde puedan hacerlo (El País, 18.4.00). És confirma, per tant, que la millor manera de llevar-se d'enmig els rabascos de torn és una llei que estableixi el 100% en català a totes les escoles. Ω

No sols a Mallorca hi ha símbols feixistes. Aquí podem veure aquest monument a Los Caidos a Torregrossa (comarques de Lleida). L'Ajuntament està governat per CIU + PP. En Fabregat, el cacic del poble, és el diputat provincial del PP a Madrid.

Manifest a favor dels drets dels gais i les lesbianes

Els gais i les lesbianes de les Illes Balears són un nombrós col·lectiu de ciutadans i ciutadanes que històricament, i encara ara, han patit una gran discriminació. Desenes i desenes de milers de persones que sospiren per

L'assoliment de la plena equiparació legislativa i social amb la resta de ciutadans. Aquestes democràtiques aspiracions no s'han plantejat mai com una lluita particular i concreta del col·lectiu gai-lesbià, ans al contrari pensen que han de ser unes reclamacions que interessin cívica-

ment a tota la societat balear, ha de ser un treball i una defensa de la igualtat, la justícia i el respecte a la diversitat que són valors que comprometen a tots els ciutadans de les Illes. El col·lectiu de gais i lesbianes no han volgut aïllar-se mai ni accepten l'aïllament que pateixen, sinó que volen participar activament en la construcció d'un món millor. I és indiscutible que aquest món millor ha de contemplar l'eliminació de qualsevol discriminació i el treball conjunt i solidari de tota la ciutadania.

És per això, i com a contri-

bució a l'eliminació dels prejudicis històrics, que els signants d'aquest manifest reclamen del Govern de les Illes Balears l'elaboració d'una Llei de Parelles de Fet que no faci cap distinció entre les parelles heterosexuales i les parelles homosexuals i, per tant, que contempli la possibilitat d'adopció d'infants per part de les parelles de fet de gais i de lesbianes. Advertint que si no es fes així, s'estaria donant cobertura legal a la discriminació gènrica vers tot un col·lectiu. Els signants d'aquest manifest volen

posar de relleu la contradicció que suposaria concedir uns drets als gais i les lesbianes i no concedir-ne uns altres per raó de la seva orientació sexual. Estam en contra de les discriminacions de tot un col·lectiu i estam a favor dels drets dels infants en espera d'adopció a tenir la millor família possible, dret que preval per damunt dels demés i que sempre s'ha d'exercir i resoldre cas per cas.

Per tant, demanam als responsables polítics que millorin, i si escau endureixin, els criteris

per a la selecció de famílies adoptants a fi de que cada infant gaudeixi de la millor educació i estima. Però pensam amb fermesa que això mai ha de ser una excusa per negar a priori un dret a tot un col·lectiu; en tot cas haurien de ser els equips encarregats d'avaluar l'adequació o no d'una adopció en concret els que tècnica i raonadament, i amb la mateixa vara de mesurar per tot-hom, aconsellassin o no aquesta adopció. Pel bé de l'infant i per l'eliminació de tots els prejudicis ho demanam. Ω

FIRA DE LA TARDOR A MARRATXÍ

Fa mig any que na Délia Minguez h obert el Centre Social Palmira: Fa cursos de cuina, de macrobiòtica, vegetarianisme i teràpies alternatives al carrer de la Semolera de Ciutat. Tel. 971 256 271

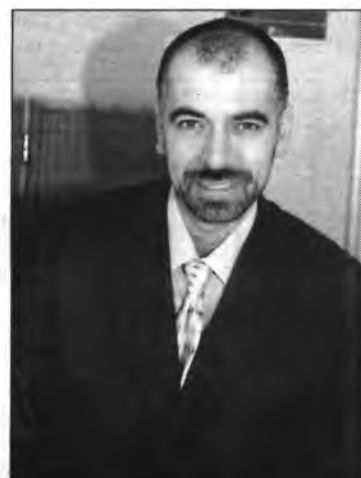
En Wolf Knauff és el president de la Associació Animal Neotropical amb seu a Sencelles i delegació a Inca. Aquesta associació està en lluita per les terres del centre i sud Amèrica. Tel. 971 874 003

Madjiguene Diop del Senegal, de llengua i ètnia wolof, resident a sa Pobla, va a vendre vestits als mercats de Mallorca. Tel. 971 542 645

Fa 5 anys que na Judit Ciurana de Barcelona te un taller de ceràmica i vidre reciclat a la carretera de Santa Eugènia a Algaida. Ven a les fires de Mallorca. Tel. 971 125 027

Fa 18 anys que n'Antoni Gutierrez Rives va obrir la seva consulta de fisioterapeuta al carrer de Bartomeu Castell des Coll d'en Rabassa. Tel. 971 490 164

BINISSALEM

N'Antònia Ripoll és la madona jove de Vins Ripoll a Binissalem. Tenen 18 botigues de venda a Mallorca. També venen paneres de Nadal. Tel. 971 511 028

Fa un any que n'Antoni Salvà regenta el Cafè Nou al carrer del Fang de Binissalem. Fan tapes i menjar per encàrrec. Són del Barça a matar. Tel. 971 511 995

Fa 11 anys que en Joan Moranta va obrir la marbreria Moranta al carrer de l'Escola Graduada de Binissalem. Tel. 971 512 087

Fa 12 anys que en Miquel Moyà va obrir la Fusteria Moyà a la barriada de sa Coma de Binissalem. A la foto amb el seu fill Miquel. Tel. 971 512 270

Fa 2 anys que en Domingo Lidon fa de mestres d'obres i demolicions. En Biel Sastre és esmotxador de fassers. Tel. 627 716 754

N'Aina Oliva i na Francesca Oliver acaben d'obrir el parc infantil Món Fantàstic a Binissalem. Festes d'aniversari i sopars pels pares i al·lots. També tenen guarderia. Tel. 971 886 195

Resistència debilitada

PER JOSEP SERRA

S'ha dit i repetit que una llengua és un mercat, cosa que gairebé ningú no posa en dubte. Idò bé, a la ciutat de València i els seus voltants el mercat funciona gairebé exclusivament en espanyol, tant que resulta molt difícil -per no dir impossible- viure-hi en català (o valencià o el nom que vulguin donar-li els seguidors del patriotisme localista). A la ciutat de la llum i les seves barriades perifèriques i els nuclis de població dels voltants pràcticament s'ha consumat la substitució lingüística del català per l'espanyol, sigui pels immigrants que no s'han integrat, pels indígenes que han renegat del català o per un procés de castellanització del valencià tan marcat que l'ha acabat convertint gairebé en un dialecte del castellà (fet semblant al que patí l'aragonès, que caracteritza l'asturià i que defineix el portuguès del nord de Galícia).

Vaig escriure en un altre article que a A Corunha o a Vigo tota la retolació pública és exclusivament en galleg, senzillament perquè posar l'equivalència en castellà seria una despesa econòmica innecessària i una decisió ridícula si tenim en compte la coincidència de formes que en resultaria, especialment amb les normes gramaticals de la *Xunta*. Si a València se li ocorregués al PP d'adoptar una actitud semblant (cosa que no seria cap sorpresa donat

l'estil *zaplana*) el resultat seria gairebé idèntic: tot estaria en un català sudoccidental de to col·loquial que escassament ens permetria diferenciar València de Toledo.

"Sí que està malament la cosa!", és la resposta que he obtingut molts cops davant aquestes anàlisis fedes, dures, implacables, cosa que m'ha permès de fer observar a l'interlocutor que això no deixa d'esser un tòpic típic i que si miram al nostre voltant la cosa no està tampoc per posar-se a picar de mans. A Palma mateix, sense anar més enfora, hi ha moltes barriades on és impossible fer ús del mercat de productes i serveis utilitzant el català, cosa que també passa a molts altres punts de l'illa... i cada cop de forma més marcada.

La resposta valenciana ha estat l'adopció d'un enfocament on prima la resistència a ultrança, amb posicionaments molt radicals que es troben reclosos en "ghettos" urbans: els independentistes catalanistes només són detectables en espais ben caracteritzats i delimitats i els neoregionalistes es fan fonedissos. Fora d'allà, quatre dotzenes de pintades i la impressió de trobar-se en el *corazón de España*, exactament com a moltes barriades de Barcelona, de Lleida o de Palma, per no allargar la llista de casos.

Això, de tota manera, no per-

met determinar la impossibilitat de trencar l'actual situació, sobretot si es considera que el món fa moltes voltes i que els fets que es produeixen a nivell internacional de vegades creen reaccions en cadena que són tan imprevisibles com imparables.

Ara bé, perquè pugui fermentar una nova actitud fa falta un llevat que activi el procés, per a la qual cosa moltes idees hauran de canviar en el neoregionalisme valencià. M'explicaré. En ambients menys durs que a València ciutat, a Sagunt i a Peníscola, es va produir una mateixa resposta per part de persones properes a Unitat Poble Valencià (els socis de CiU i el PSM!!!) quan després d'un curt diàleg i de la seva apreciació que els interlocutors érem "catalans" i la nostra resposta "sí, ella catalana de Menorca i jo català de Formentera", la reacció fou semblant a la d'haver comès un atemptat al nostre honor; ens demanàren disculpes repetidament, al·legant l'existència de certes similituds lingüístiques, però considerant que havia estat un error considerar-nos "catalans"... i això quan nosaltres ens havíem identificat voluntàriament com a tals. És a dir, que han assumit la demonització del terme "català" com a condició nacional i només el consideren apte per a l'àmbit lingüístic -i encara!: l'estratègia basada en la idea que la unió fa la força ha estat desplaçada per la d'assumir la divisió nacional com a indispensable, de manera que s'està produint el triomf més clar de les tesis de l'espanyolisme fonamentades en la màxima *divide y vencerás*.

Amb aquests neoregionalistes sí que ho tenim difícil... Ω

Terra d'escudella

A mitjan dels anys setanta, quan a Mallorca rebíem els programes en català que emetia el Centre Regional de Televisió Espanyola al Principat, ens feu plaer un divertiment inspirat en les facècies dels còmics clàssics del cinema de l'època muda (a l'estil de *Larry Semon* o *Harry Langton*). L'entreteniment burlesc duia el títol *Terra d'escudella* i els protagonistes n'eren els històrics *Comediants*, una companyia teatral entranyable que ha acompanyat i divertit diverses generacions de catalans. A banda dels de sempre eficaços actors del gatzarós grup, el dinamisme del muntatge, la sucosa gràcia dels personatges i la música aferradissa que n'acompanyava les peripècies (després de tants d'anys encara en puc recordar la tonada) feia que cada dissabte el migdia, a l'hora del programa, els meus germans i un servidor, acompanyats dels nostres pares, ens plantàssim tot cofois davant el televisor.

Aquell espectacle televisiu representava -ara en sóc conscient- una mena d'oasi català enmig del desert castellà. Tanmateix va significar un primer punt d'encontre amb una realitat primigènia emocional (catalana, *bien sûr*) amb la qual trigaria gaires anys a identificar-hi plenament, malgrat que l'escola de llavors maldàs per mantenir-nos en un anal·fabetisme i en una ignorància totals pel que

fa a la nostra llengua, cultura i nacionalitat pròpies.

Actualment el vocable *escudella* ha caigut francament en desús, però els meus padrins l'usaven normalment, tant en el sentit de "recipient fondo de forma esfèrica, que serveix per prendre brou, llet, cafè, etc." Com en el sentit de "cuinat de llegums i verdures". El fet m'induí a pensar en una certa proximitat afectiva amb aquells artistes que ens feien xalar des d'una ciutat tan gran com Barcelona, on semblava que també parlaven mallorquí.

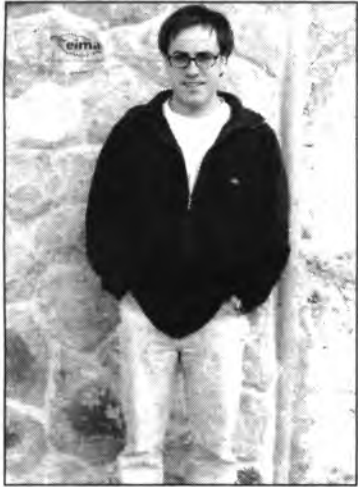
L'inefable *Salvador Escamilla* celebrà l'aparició del conegut grup teatral amb una cançó (*Els Comediants*) que reflectia perfectament l'esperit vital de la companyia. Heus-ne aquí un fragment:

*Els Comediants s'han instal·lat a un racó,
i ja han montat una estelada i han penjat el teló.
Els comediants han corregut carrerons,
han anunciat l'espectacle amb gran remor de tambors.*

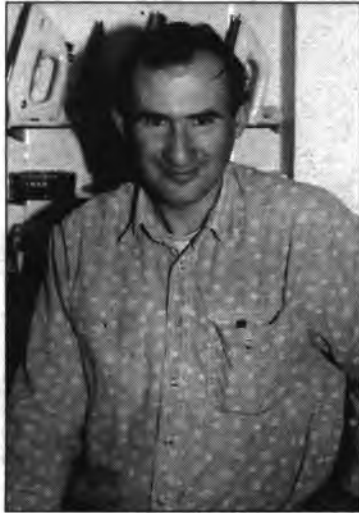
*Davant l'església un carrot de color verd,
amb les cadires d'un teatre obert.
Darrera d'ells segueixen tots com infants,
és tot el poble que ve pels Comediants. Ω*

Andreu Salom i Mir

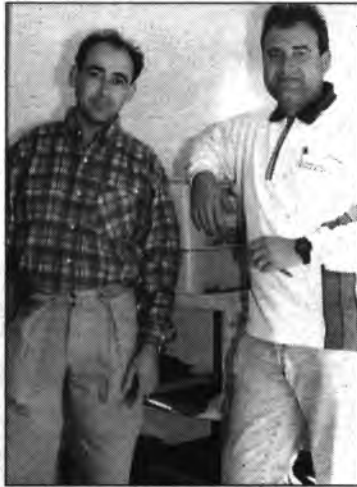
BINISSALEM

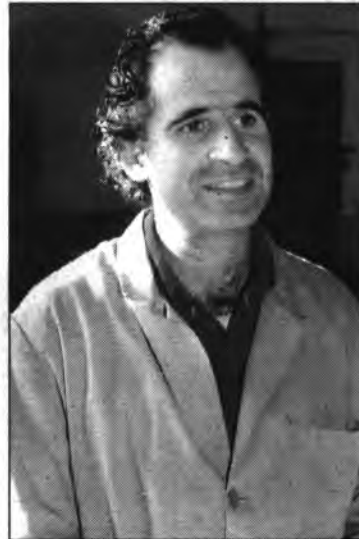
Fa un any que n'Antoni Moreno ha obert l'empresa d'enginyeria ambiental i assessoria d'administracions EIMA a Binissalem. Fan estudis sobre estalvi d'aigua, reducció de fems etc.. El seu soci és n'Andreu Moyà. Tel. 971 886 201

Fa 3 anys que en Joan Josep Marí de santa Eulàlia del Riu regenta la botiga taller d'instal·lacions elèctriques i electrònica al centre de Binissalem. El seu soci és en Miquel Llabrés. Tel. 971 511 074

Fa 5 anys que els germans Pons i tres socis més fundaren l'empresa Torrents Pons C.B. a Binissalem. Son pare Jaume Pons amb el seu soci Llorenç Torrents obriren aquest negoci de marbreria a l'antiga fabrica d'esperit fa una trentena d'anys. Tel. 971 870 291

Fa 13 anys que en Guillem Duran de Ciutat regenta l'Escola de Restauració de Mobles al costa de l'Estació del Tren de Binissalem. Te una vintena d'alumnes dels pobles de la comarca. Tel. 971 511 127

Fa 22 anys que en Gaspar Moyà regenta el Bar can Gaspar al carrer de la Goleta de Binissalem. Són del Barça a matar. Tel. 971 511 821

Conxorxa forastera – botifarra contra el camp mallorquí

Ahores d'ara, l'única victòria del PP arran de la tractorada del 29 d'abril ha estat la dimissió del conseller d'Agricultura, Joan Mayol, en part per la pressió dels especuladors i encimentadors, liderats pel botifarra Fernando Dameto. El que ja es coneix com la tractorada dels dels Mitsubishi i dels Rolex, va ser l'acte final d'una espiral de manipulacions i intoxicacions informatives al més pur estil de Goebbels. Vegem qui són els protagonistes d'aquest alçament caciquil a través d'un recull de premsa:

Bartolomé Cifre (PP), flanquejat per Dameto (FAGB) impedeix que Miquel Àngel March (GOB) parli durant un acte contra els parcs naturals a Pollença (DdB, 2,1.00).

Margarita Moner (PP), batllesca d'Andratx, un altre pic amb en Dameto devora, impedeix que l'oposició parli durant un debat sobre els parcs naturals a Andratx l'11 de març (DdB, 17,3.00). Tal com es va veure més tard a un reportatge de TV3, Moner manifesta: Mos diuen

feixistes. Iddò som feixistes. I què? Ells són comunistes!

El "terrorista de baixa intensitat", Mariano Servera (FAGB), un dels assaltants del ple de l'Ajuntament de Son Servera, presideix l'Associació per a la defensa del Llevant, organització muntada contra el parc natural. Dos dels seus integrants són del PP: Jaime Sureda Bonnín, secretari de la Junta Rectora, és portaveu del PP a l'Ajuntament d'Artà, i Damián Ripoll Gálvez, vocal, és regidor del PP a Son Servera (DdB, 1,4.00). L'Associació per la defensa del Llevant de Mallorca organitza una reunió contra el parc a Son Servera, amb la presència de Dameto, Fernando Fortuny, Margarita Llobera (Associació de Tramuntana) i Mariano Servera (DdB, 14,4.00). Els mateixos, llevat de Dameto, repeteixen l'acte a Artà (DdB, 26,4.00).

Antonio Gual i Juan Togores són dos xupatintes autors d'uns articles a favor de la tractorada, que ocupen dues planes senceres a El Mundo (2,5.00), amb aquests titulars: **El rugido airado del campo. Propietarios y agricultores reclaman su lugar en el sol de la prosperidad mallorquina, i La cohesión del campo mallorquín. Munar y el Pacto de Progreso han conseguido lo imposible: unir a los agricultores.**

A la fira de Campos, en Joan

Mayol va haver d'aguantar que els sicaris del batle Andreu Prohens (PP) l'acusassin d'acabar amb la ramaderia vacuna, i que li fessin befa amb unes vaques de contraxapat fetes a la fusteria del batle. Però, qui és el vertader culpable de la crisi de la llet? Setmanes abans de la fira, es podia llegir a la premsa que Els ramaders es desfan de vaques i en venen 1000 a explotacions peninsulars (DdB, 26,3.00). Segons explicava la informació, els propietaris ho havien de fer abans d'abril per rebre subvencions de la UE, dins el programa d'abandó de la producció lletera. La notificació havia arribat a través del ministeri d'Agricultura, el qual advertia que a partir de l'1 d'abril ja no es podia produir més llet si volien acollir-se a la subvenció (per a més inri, els ramaders varen cobrar de 30 a 65.000 pessetes per animal, mentre que n'havien costat fins a 300.000 quan els compraren a la península). Queda clar, per tant, que el culpable de la desaparició de les vaques a Mallorca és el govern espanyol. Primer el PSOE ens va deixar venuts a Maastricht, i ara el PP, com s'ha vist, ens acaba de clavar la ganiveta. Però és clar, com que Prohens no pot ficar-se amb el seu fùhrer Kosemari Asnar, es dedica a estendre cortines de fum atacant el Pacte de progrés. Ω

Lobby per la independència

El PP i la nueva política económica

PER MOISÈS DE PABLO

La mamella de papà estat no és el que era. I a un li venen al cap quins són els motius pels quals aquests noiets gominats, de corbates llampants -que trenquen un conjunt neoyuppi més aviat carpetovetònic-, aquests neoliberals de nuevo cuño del PP -bona part pertanyents a famílies de rancio abolengo triomfadores d'una sagnant guerra civil-volen deixar el comte públic més buit que els pressupost per educació del govern de Ruanda. Aquests antiestatistes -a nivell econòmic, perquè en l'aspecte polític són comparables amb el Cid i Roberto Alcázar, són, excepcions lloables a banda, emèrits funcionaris o ex funcionaris de papà estat que es van empassar un fotimer d'anys -se suposa- d'opos per assolir la paraula màgica: feina a perpetuïtat. Homes i dones formats dins el sistema entestats en esfondrar-lo. Per què?, doncs una bona raó és que els lligams entre els noiets i l'empresa privada són més estrets d'allò que seria desitjable a un partit que governa. La seva trajectòria política es podria entendre així

com una aliança entre classes mitjanes-altes funcionaries amb els quadres més llampants de les megaempreses autòctones i foranes (pregunteu-li a l'ex de Fomento, Arias Salgado, com li va a Carrefour). Una mena de matrimoni Rajoy-Aznar, per entendre'ns. El segon motiu podria ser que deixant a l'empresa privada àmbits com l'educació, la sanitat o les prestacions laborals, aviat ens assemblarem a una Amèrica a escala, un tòtem pels neoliberals. Un estat imperial tan agradable, tan sectari, tan car pels que han nascut per manar i no tant pels que han nascut per ser manats. I sense les nocions d'empenta empresarial i de risc assumible d'allende l'Atlàntic. El model Madrid és prou explícit: una societat que perd classes mitjanes, hiperpoblada de grans superfícies, amb una ciutat que es desertitza de serveis públics i on uns senyors amb cognoms aristocràtics fan i desfan; i posen de moda el model de l'aprenent-passant que no rep un miserable euro per la seva feina. Precisament a la capital del treball burocràtic per definició. Benvinguts al far-west!! Ω

Gaby LOYAM, S.L.
INMOBILIARIA

GABRIEL MAYOL SASTRE
DIRECTOR

A GABY LOYAM feim les coses be, lo altre depèn de vostè. Si vol vendre la seva propietat, cridi'ns

Santiago Rusiñol, 116 - B
07300 INCA - Mallorca
Tel. 971 50 72 99
Mòbil 600 53 75 77
Fax 971 88 36 26
http://www.gabyloyam.com
e-mail: gabyloya@gabyloyam.com

La justícia a Catalunya:

Volem viure plenament EN CATALÀ

PLATA FORMA PER LA LLENGUA

prou agressions
dels estats espanyol i francès
a la nostra llengua

Volem viure plenament EN CATALÀ

PLATA FORMA PER LA LLENGUA

LA TORTURA? NO, MAI!

ACORD DELS CRISTIANS PER L'ABOLICIÓN DE LA TORTURA

HI HA GENT A QUI LI MOLESTA QUE ES PARLE, ES PENSE I S'ESCRIGA EN CATALÀ

ÉS LA MATEIXA GENT A QUI LI MOLESTA QUE ES PARLE ES PENSE I S'ESCRIGA

PLATA FORMA PER LA LLENGUA

A L A R Ó

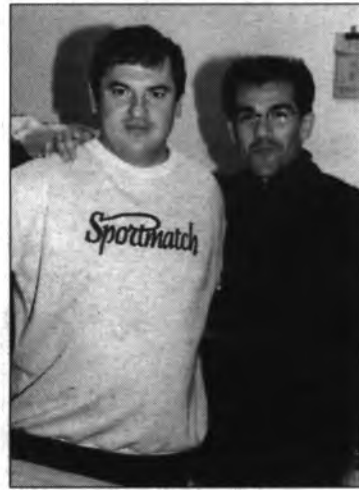
Fa 2 mesos que en Pere i na Xisca regenten el Restaurant es Racó al Complex Comercial del SYP a

Fa 10 anys que en Miquel Riera és el president de la Comunitat de Regants d'Alaró. Controlen l'aigua de la Font de ses Artigués que està a la part alta del poble. Ara se rega poc i l'aigua està canalitzada a les cases del poble. És una aigua mineral molt bona. Tel. 971 510 178.

Fa 10 anys que n'Antoni Sales fa de mestre d'obres. Fa cases noves i n'arregla de velles. A la foto amb un dels seus picapedrers. Tel. 971 510 326

Fa un parell de mesos que en Francesc Horrach i n'Alfonso Morro regenten el Bar del Poliesportiu d'Alaró. Hi ha equip de futbol aleví, cadets, infantils, juvenils i primera regional. Tenen futbol sala, bàsquet, petanca... Despatxen menús a 850 ptes. A la foto amb el seu ajudant Cirilo Jimenez. Tel. 971 879 251

Fa 30 anys que en Jaume Reinés i na Maria Homar regenten el Casino Reinés a la Plaça del mercat d'Alaró. Son pare, en Jaume Reinés va obrir aquest local l'any 1947. En Jaume és el president de la Associació de la Segona Edat d'Alaró. Són 294 associats entre 30 i 60 anys que fan excursions, torrades, conferències. Tenen una coral i fins i tot tenen un himne. Tel. 971 510 391

Fa 9 anys que n'Antoni Sampol regenta el Restaurant Tràfic a la Plaça de la Vila d'Alaró. Se menja a la carta per una mitjana de 4.000 ptes. Tel. 971 879 117

Fa mig any que na Caterina Calafat regenta l'espardenyeria Caterina a Alaró. La madona d'abans Antònia Salera se va jubilar. Tel. 667 436 231

Fa mig any que na Xisca Campins regenta la Botiga de Teixits sant Roc a Alaró. Tel. 971 879 251

Fa un any que n'Andreu Sastre regenta el Bar ca sa Viuda a Alaró. Tapes, entrepans, hamburgueses... Tel. 971 879 426

Fa un any que en Carles Diaz de Binissalem ven el Cupó de la ONCE a Alaró, Binissalem i Consell. Tel. 606 729 427

L'afany de Josep de Calassanç

La manca de gratuïtat de l'ensenyança des de l'òptica privada confessional continua essent un retrocés constatable del segle XX. Les escoles privades confessionals, sobretot les cristianes catòliques, acostumen a ésser les més cares. També les més selectives, amb rares excepcions. L'escassa presència d'infants i joves immigrants és un indicador prou evident. Com va afirmar Josep Aznar des de la seva col·laboració a La Mañana, avui, el referent de Josep de Calassanç i la seva obra educativa fibla més que mai les conciències benpensants de la nació catalana.

Ja fa molts anys, un jove de la ciutat catalana de Peralta de la Sal, situada a la Franja de Ponent, anomenat Josep de Calassanç va discernir la necessitat de la gratuïtat de l'ensenyament. L'educació, la deguda formació humana, és un dels millors serveis que es pot prestar a una persona. Si aquesta persona a més és jove, o infant, no sols és el millor sinó el més necessari. Aquest impuls va trobar un dels seus pri-

mers enclaus dins els Països Catalans amb l'escola 'pia' de Moià. Des de llavors s'han anat estenent.

Tot va sorgir en la seva etapa escolàstica a Roma, on tot veient el miserable estat dels nens del barri del Trastevere decideix fundar una escola gratuïta per ells. Era un jove català imbuït d'un gran desig de justícia. Volia que tothom tingués una oportunitat. Apartada la ignorància, per la via del coneixement, segons Josep de Calassanç, les persones poden aspirar 'al cim de la caritat perfecta'.

El cristianisme, cal dir-ho en honor a la veritat, sempre ha cercat la instrucció de les persones. En aquest esforç, ha tractat de trobar-hi, més o menys afortunadament, el camí de la dignificació humana. I, pensant-ho bé, és del tot cert. El saber ens obre noves portes i, el més important, ens exigeix segons el que som. Com a persones.

Josep de Calassanç no va fer cap càlcul per

'concertar' la seva primera escola del Trastevere. No li calia. Els seus pensaments no eren càlculs, sinó una 'conformitat alegre amb el Senyor'. I què podia voler dir això?

Segurament és una pregunta que escapa a l'alcanc d'una aportació periodística. No obstant, no vull deixar passar l'ocasió de mirar-ho a la vista dels resultats. Aquella 'conformitat alegre amb el Senyor' es va convertir en les Escoles Pies. Per elles, al llarg de cents d'anys s'han succeït milers de joves alumnes. En multitud de llocs, també a Balaguer com exhortava en Josep Aznar des de La Mañana, homes lliures dotats de semblant 'conformitat' van expirar aixecant les grans catedrals de la justícia que són les escoles.

Justícia o caritat, no hi ha cap diferència, sols podia assolir-se amb l'empeny descomunal del qui mai s'atreveria a calcular. En aquest sentit, la innocència de Josep de Calassanç és majúscula. La seva pietat, es dir, les ànsies de justícia envers els més necessitats perdura encara. Potser la clau estaria en aquell a qui es dirigia la 'conformitat alegre': el Senyor. Però aquesta pista

sols la poden explorar els lectors. Potser, també, només alguns lectors. Ω

'Llorenç Prats-Sagarra és editor-adjunt de "Catalunya Campus" lloprats@teleline.es

CONSTRUCCIONS I REFORMES

Jesús Pazos Creo

Carrer Xadó, 3
07600 El Molinar

Tel. 971 240 364
649 237 547

Instal·lacions elèctriques

Melcion Pol Creus
Instal·lador autoritzat per la D.G.I.

Carrer Truïola, 7
07360 Lloseta
N.I.F. 43071974

Mòbil: 610.44.68.36

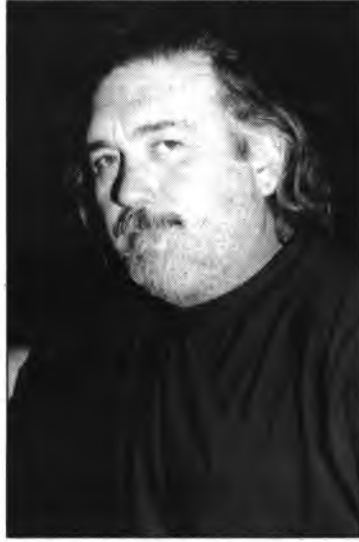
FLORS ALMADRÀ S.L.

c/ Mestre Antoni Vidal, 21
07360 LLOSETA
TEL 971 61 91 61
urgències 971 61 96 58

SANTA MARIA DEL CAMÍ

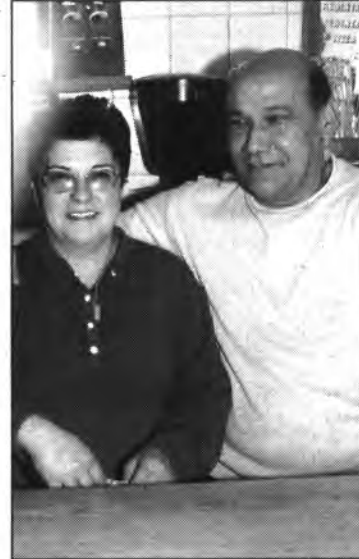
Fa 4 mesos que en Jochen (Xim) Walter de Berlin regenta el Restaurant Can Calet a la Plaça dels Hostals de Santa Maria. Despatxa menús a 1275 ptes. A la carta se menja per unes 2000 ptes. Desdejuní internacional per un milenar de pessetes. A la foto amb la seva ajudant Àngela Vilarroel de Xile. Tel. 971 620 133

En Gori Negre és un dels components del conjunt musical Coanegra de Santa Maria del Camí que funciona des de fa 15 anys. Actualment són 7 músics que fan música Mediterrània en concert. Tel. 971 140 672

Fa 2 mesos que en Sebastià Redondo regenta el Bar Gènesi a la barriada de l'Ajuntament de Santa Maria. Tel. 971 140 897

Fa 3 anys que en Salvador Morey i na Maria Gelabert regenten el Bar del Club de la Tercera Edat de Santa Maria. Són quasi 900 associats els president dels quals és n'Antoni Bennasser. Tel. 971 140 630

El tebeo del Puputarro, Illespress, ja és a la tomba

Com era d'esperar, atès el rècord Guinness de fracassos editorials que ostenta Antonio Alemany, el "retorn" del pamflet neonazi del puputarro Illespress no ha anat més enllà d'un trist exemplar. Recollim tot seguit, per a bulla i lulea de tota Mallorca, un fragment del darrer Editorial: Tal y como anunciamos en nuestro último número del pasado mes de agosto, Illespress iba a reconvertirse de semanario en publicación mensual. Aquí estamos, pues, de nuevo, tras el lógico proceso de adaptación, para desmentir a los que, desde la prensa hostil de siempre y desde el fascismo catalanista, nos daban por muertos y enterrados. ¿Cuál ha sido la razón de nuestra reconversión en mensual? Sencillamente, la tardanza del Govern del Pacto de Progreso en cumplir con las obligaciones de pago heredadas del Gobierno anterior en materia de inserciones publicitarias. Como es sabido, la publicidad institucional es, hoy, una parte muy importante de los ingresos publicitarios de cualquier medio informativo (Illespress, núm. 60, Enero 2000). Ha, ha, ha! Ai, ai, per favor, que encara ens compixarem de rialles! Amb aquestes paraules, el mateix Antonio confirma el que ja era vox populi: que Illespress vivia de la dobladura que hi abocava Jaime Matas, i que la resta dels anuncis els cobrava a preu de burbulla. Així qualsevol! De fet, l'única publicitat institucional que hi havia en el darrer número era d'ISBA, quan encara era presidida pel pepero Joan Coll. Els onze anunciant restants (Stressless, Isleña de Motores, Llabrés Feliu, Canal 4, Gilet Oficina, Muebles la Fábrica, Restaurant Diplomatic, Es Molí des Comte, El Mundo, Puig de Ros i Melià Victoria), molts d'ells a tota plana, degueren publicar l'anunci per llàstima, com aquell que amolla dos reals foradats a un indigent llardós tirat pel carrer. Antonio! Qui t'ha vist, i qui et veu ara! Lobby per la Independència <wirunga@teleline.es> Ω

No a la reforma laboral de n'Asnar

PERE FELIP I BUADES

El president del Govern, José Maria Asnar, advoca, dies enrera i amb claredat per la obligada i urgent necessitat "d'escometre una nova reforma laboral i de la Seguretat Social en profunditat". Segons ell, la propera modificació del sistema de protecció social en el marc de la renovació del Pacte de Toledo, que negocien el Govern, empresaris

i sindicats, haurà d'anar precedida per una nova reforma del mercat de treball.

Respecte al contingut de la reforma del mercat de treball, n'Asnar al·ludí a la passada reforma de maig de 1997 -en la que se creà un nou contracte indefinit incentivat amb un acomiadament més barat- fruit, segons ell, "d'un exercici de maduresa dels agents socials

que, abandonant prejudicis, apostaren per l'acord i guanyaren". Animà a les centrals sindicals i empresarials a repetir consens. O sia, proposa "abandonar els prejudicis (dels sindicats) i abaratir encara més l'acomiadament.

Mentrestant a les Corts els diputats que parlen en nom dels treballadors se limitaven a denunciar la "poca ambició social" d'uns Pressupostos que són un atac a tota la línia contra els treballadors. El Ministre de Treball ha precisat les exigències del Govern: vol rebaixar el cost de l'acomiadament de tots els contractes fixos de 45 dies d'indemnització per any a 33. Segons els seus números, des de

la reforma de 1997 s'han fet 2'5 milions de contractes "estables" amb acomiadament barat... Vol que tots siguin amb acomiadament barat i amb menys cotització empresarial a la seguretat social.

I adverteix que aquesta no és la seva única exigència, guarda altres cartes. El mateix ministre parlà d'incentivar el contracte a temps parcial. Res d'això promou ocupació, sinó que degrada els contractes, enfonsa el mercat laboral. Això és el que hi ha. Això i els Pressupostos. Poden els dirigents sindicals seguir asseguts en el seu suposat diàleg socials? No és hora de dir prou i unir totes les forces per a derrotar aquest Govern? Ω

Carrasposa, un dels més famosos esbirros del P.P. "Valenciano", es dedica a insultar els funcionaris

Sánchez Carrascosa, "cartagenero moreno" com el mateix Zaplana, la campanya electoral va dur, és marit consort de la major ultraespanyolista-nazi mediàtica del "Reyno de Valencia", Maria Consuelo Reyna, i, gràcies als contrabands que es porten amb els politicastes del P.P. alhora de repartir-se el botí de llur "govern", han muntat una tele privada i un pamflet anomenat "Diario de Valencia", del qual el Sr. Carrascosa (exdirector de Canal 9, el qual ens va endeutar fins a les celles), és director. Amb tals libels ultres volen manipular i agitar en favor del partit ultra P.P., que, com ha d'aparentar ser "de centro", no pot dir aquesta mena de bestieses: en comptes del P.P. les han

de dir els seus esbirros mediàtics i paparres de "xollos", com ara el tal Carrasposa.

En aquesta ocasió, llengua llarga (la seva muller la té més acerada i verinosa que no pas ell), ha tingut a bé d'insultar els funcionaris. La direcció electrònica d'aquest immund pamflet nazi és:

Diario de Valencia
Carta del Director
A LOS FUNCIONARIOS
Jesús S. Carrascosa

Queridos empleados nuestros:
Me cabo de enterar por la UGT de que se esta cociendo una huelga. Es decir que vais a dejar de trabajar oficialmente, porque **extraoficialmente ya hace años que no pegáis ni clavo.**

Nome lo toméis a mal, pero desde luego sois una de las más pesadas cargas que tienen la sociedad actual. Se trabaja poco y mal. Y encima gastáis más que una niña pija en ropa de marca. Para vosotros todo son

ventajas. Buenos sueldos, buenas vacaciones, muchos días libres oficiales por Moscoso, y otros tantos días libres por la cara. Y ya no digamos de toda esa sangría de chollos: gafas, ortodoncia, nichos, etc.

Para los que pagamos vuestro caro festín con nuestros impuestos, **todo son coces y mala leche.** Veréis. La imagen que los ciudadanos tienen de una funcionaria es la de una señora sentada detrás de una mesa, tocándose la figa toda la mañana, hacien-

do viajes al cuarto de baño, bajando a almorzar o **saliendo un momento.** Por su parte, el funcionario hombre siempre tiene otra actividad a la que atender: un partido de **izquierdas**, un sindicato, o una peña de ciclistas que van a Naquera los fines de semana. **Todo menos trabajar** y sacar la faena adelante. Y lo que más jode no es que no hagáis nada en todo el día y que encima nos resultéis más caros que un bolso de Loewe. No. Lo que más jode es esa **cara de amar-**

gados y de mala hostia que solo se os quita con más sueldo, más vacaciones, más moscosos, **más chollos.** Ahora queréis que os suban el sueldo un 4% cuando el IPC del ultimo año fue del 2.3%. Y una leche".

Sembla mentida que un "home de bien" com aquest pugui dir això de l'exèrcit espanyol, la guàrdia civil, els jutges i les jutgesses, Ana Botella, Josemaia Aznar... Ω

JAUME TALLAFERRO

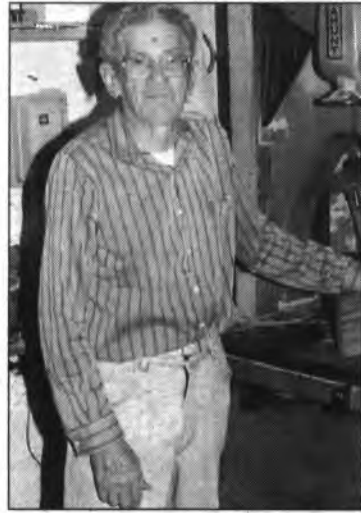
L A S O L E D A T

Fa 12 anys que en Jesús Cosin de Sòria regenta el Restaurant cas Bomber a la Soledat. Despatxa menús a 950 ptes. Són del Madrid. Tel. 971 242 989

N'Elisabet Bibiloni és la quarta generació de botiguers de la Merceria Bibiloni al costat de l'Església de la Soledat. Va obrir aquesta botiga, la seva repadrina Francisca Segura fa 85 anys. Tel. 971 270 669

N'Andreu Salamanca és l'amo vell de la Fusteria Salamanca a la Soledat. N'Andreu, que te 82 anys, condueix el se cotxe, va en bicicleta i està en plena forma. És la tercera generació de fusters i el seu fill, actual titular de la fusteria és la quarta. Tel. 971 277 194

Na Ruth Moriana és la madona jove de la fàbrica de mobles de cuina Estauramos a la Soledat. Tel. 971 244 706

Fa 23 anys que en Bartomeu Garcia regenta el Taller La Soledat: Xapa, pintura i mecànica en general. Tel. 971 278 686

Fa 3 mesos que Na Maria Dolors Miralles d'Algaida regenta el Bar Sant Francesc a la Plaça de Sant Francesc de la Soledat. Entrepans i begudes. Tel. 971 249 498

"Res del que fem per aconseguir la nostra llibertat pot ser tant dolent com el que fan aquells que ens l'han tret"

CORRESPONSAL.- RIOT POLICE QUELL STUDENT PROTEST IN BARCELONA

Riot police have used batons and rubber bullets to disperse stone-throwing youths protesting at a visit by Spain's prime minister. Some 100 students gathered next to the Palacio de Congressos in Barcelona and blocked traffic as Prime Minister Jose Maria Aznar arrived for a conference on economic relations between Spain and Latin America. The protesters were demanding independence for Catalonia, one of the Spain's wealthiest and most powerful semiautonomous regions, and denounced the police and central government. Mr Aznar's visit came hours after a car bomb exploded in Barcelona, Spain's second largest city, injuring two people. It was the second bombing this week blamed on Basque separatist gunmen of Eta. Two protesters were arrested, and five policemen were

slightly injured, the state-run news agency EFE reported.

Last updated: 23:41 Thursday 2nd November 2000.

Ahir es va viure a BCN una de les mostres de repressió i violència gratuïta més 'bèstia' dels darrers anys al nostre país.

Entre 500 i 1000 joves van congregarse a la Diagonal per protestar per la vinguda del president del Govern espanyol, José Maria Aznar. Després de conduir els estudiants cap a la facultat d'empresarials de la UB, a la mateixa Diagonal, les FOE van començar a llençar alguna piloteta i cartutxos per intentar dispersar els joves. Aquests contestaven amb el llançament de pedres. Però l'escena més bèstia i que molts recordarem durant anys va ser, al cap d'una hora d'aquest intercanvi, les 'ratzies' que la poli-

cia nacional feia amb les furgones passant a tot drap i sirena a tot volum per davant dels estudiants mentre obrien les portes i disparaven, literalment, a matar. No és casualitat que més d'una quinzena d'estudiants rebessin pilotades. Un càmera de BTV la va rebre en tota la galta i gairebé perd l'ull. I així gairebé una desena de 'ratzies' de violència impune i gratuïta. Els mitjans, com sempre... els polítics també... ni una condemna per l'actuació...

Aquesta impunitat i aquesta violència gratuïta i desmesurada està llaurant l'odi de molts i moltes joves dels PPCC. Ningú oblida humiliacions com aquesta. Ells sabran què fan. Ω

FORA LES FORCES D'OCUPACIÓ! PROU IMPUNITAT POLICIAL!

agusti@llibertat.com !!*!!

Els borinots de l'anticatalanitat

PER QUIM GIBERT, PSICÒLEG

A les darreries del franquisme, Santa Coloma de Gramenet era coneguda com la novena província andalusa. La raó? L'allau d'immigrants econòmics provinents del sud d'Espanya que en la dècada dels 60 havien fixat el seu domicili en el Barcelonès i, en particular, a l'esmentada ciutat. En alguns casos el contingent humà arribat als Països Catalans fou tan copiós que de vegades acabaven venint poblets sencers d'Andalusia. La política emigratòria del franquisme impossibilitava que els Països Catalans poguessin integrar tanta i tanta gent, que en molts casos encara viuen en petits ghettos de l'extraradi del nostre cap i casal.

Han passat els anys i ara ja en fa 25 que el dictador espanyol va estirar la pota. Si bé és veritat que moltíssims pares i fills d'aquells andalusos són catalans fins al moll de l'ós, moltíssims d'altres no només no en volen saber res sinó que són obertament hostils a l'esperit dels Països Catalans. Aquesta hostilitat no ha emergit del no-res. Hi ha qui se n'ha encarregat de ventar el foc d'un patriotisme espanyol que es mira la nostra catalanitat com un fet repudiable. "PSM, UM, PSOE, IU. Si te imponen el catalán ¿Por qué les votas? Baleares, comunidad bilingüe", resava un cartell electoral d'una agrupació d'electors illenca que va fracassar estrepitosament als darrers comicis al parlament de Ciutat de Mallorca. Se'n pot dir imposició de la reposició d'una llengua en el territori que li és inherent? També és el cas d'una associació nacionalista espanyola del Vallès que presentarà un recurs administratiu contra el reglament per l'ús del català a l'Ajuntament de Sabadell, que va ser aprovat amb la unanimitat de tots els grups municipals -el PP inclòs-. El portaveu de l'esmentat col·lectiu espanyolista no se n'està

de recordar al socialista Manuel Bustos, que "és el primer batlle d'aquest segle que no és sabadellenc ni

català i que fou elegit per castellanoparlants", i l'acusa d'acomplexar-se'n i d'haver aprovat l'esmentat reglament. En la mateixa línia parlava el badaloní Loquillo, temps enrere, quan afirmava a la premsa que: "Mucha gente empezamos a creer que somos extranjeros en Cataluña. Me expreso en una lengua que no existe para los estamentos oficiales". Entre els esmentats estaments no deu incloure els jutjats, ni Correus, ni el Govern Civil, ni RENFE, ni Hisenda... i altres organismes estatals espanyols implantats a Catalunya. El cantant de rock, que és fill d'un valencià catalanoparlant, conclou que Nou Barris, Cornellà, Santa Coloma de Gramenet,

"esa es mi Cataluña". És d'aquesta manera que es va gestant una subcultura de l'odi basada en la diferenciació i en la fabricació d'enemics fets a mesura.

Als descendents dels que en Francesc Candel, català d'adopció, va donar a conèixer amb simpatia com els altres catalans se'ls convidava a sublevar-se, dia sí dia també, quan els Països Catalans van en camí de retrobar-se amb la catalanitat. Sense que s'adoni, part de la comunitat castellanoparlant de casa nostra és utilitzada per sembrar zitzània i per boicotejar el procés cap a la seva plena integració. Un tant per cent important de

dirigents del PSOE, sota la forma PSC (PSC-PSOE), com del PP, sota la nova forma de PP de Catalunya, han detectat entre aquesta població mines de vots que exploten a partir d'un nacionalisme espanyol incendiari i tergiversador. Sota el control mediàtic i d'altres grups de poder mesetari, es crida a l'orgull castellanoespanyol en terra catalana per tal de cohesionar un neoespanyolisme malcarat i perdonavides.

I és que, com ha dit el periodista Alfons Quintà, "rènegar contra els catalans és encara una senya d'identitat espanyola" que als diferents governs postfranquistes de Madrid ja els ha anat bé. Ω

CRONOLOGIA DE LA HISTÒRIA DE CATALUNYA TOTA

El ple renaixement europeu (1491-1520): any 1496

PER RICARD COLOM - Colomtaube@hotmail.com

DEFENSEM LA NOSTRA HISTÒRIA CONTRA LES MANIPULACIONS DEL P.P.-REAL BORBÒNICA ACADEMIA DE LA HISTÒRIA, QUE PRETENEN REINSTAURAR D'AMAGAT LA "FORMACIÓ DEL ESPÍRITU NACIONAL" FRANQUISTA.

"...Pero el otro libro sobre la cuestión americana, lo publicó un francés. No había manera de que lo publicasen españoles. Lo publicó un francés aquí con toda clase de dificultades: de venta, de salida, de difusión y de lo que se quiera.

H. - ¿De dónde surgen esos criterios?, ¿dónde nace esa política? ¿de qué poderes?

- Pues adivínelo usted. **Entérese quien les paga a ellos por falsificar la Historia y a parte de todo su equipo.** Esto me la han publicado franceses. La Casa de Velázquez es una institución francesa en Madrid. **Los españoles no lo hubiesen publicado jamás.** Y aquí no hay trampa ni cartón. Si lo mira usted, aquí están los legajos, de dónde se sacan los datos y con las fotografías de los documentos.

M. - ¿Se puede decir que hay razones de estado para ocultarlos?

- Sí, hay razones de Estado que a mí me parecen absurdas, pero las hay.

M. - ¿A quién benefician?

- Eso, actúen ustedes como los detectives ingleses. ¿A quién pueden beneficiar? Es absurdo porque no se puede falsificar la Historia. Falsificar la Historia no sirve para nada. Es una pérdida lamentable de tiempo porque **se pierden nuestras raíces.**

M. - ¿Actualmente se queman libros?

- No...Estoy hablando del siglo XVI. Bueno, actualmente se han estado quemado libros hasta hace muy poco. Y a mí se me dijo que los documentos éstos que me llevaban de la parte de África a América por los ríos y tal, **a mí se me dijo que los quemase. Le confieso que los he tenido escondidos mucho tiempo.**

...Es una especie de constante en este país. Falsean toda la historia de Europa. Hay cosas que no las entiende nadie...

...Fue una auténtica sarracina lo que se hizo en la época colonial. Pero es así en todos los países colonizados. Primero, cosas curiosas que se las llevan a casa y, segundo, esto sirve para borrar la memoria histórica de la raíz de los pueblos. Un pueblo sin historia es mucho más fácil de dominar que un pueblo con historia. Eso está clarísimo. **Los colonizadores siempre tienden a destruir la Historia en beneficio de la Leyenda. La leyenda no perjudica, es inocua, como todo lo falso. La que cuenta, la que de verdad crea el espíritu de un pueblo es la historia humana. Mire hasta dónde llegamos.**

(Entrevista a Luisa Isabel Álvarez de Toledo Duquesa de Medina Sidonia, historiadora i aristòcrata espanyola)

Savonarola, Girolamo
nat 21 Set. 1452, Ferrara
mort 23 Maig 1498, Florència

qual cosa fa irar Alexandre. Un col·legi de teòlegs, però, no troba res a criticar en el que el frare havia dit.

Quaresma. 1496: Savonarola comença, sense més amenaces de Roma, els sermons sobre Ruth i Miquees. En aquell moment, quan l'autoritat del predicador va acreixent-se, el

papa intempta guanyar-se'l i li ofereix el cardinalat. D'ací la famosa resposta del frare dominicà: "Un capell vermell?. Vull un capell de sang" (referint-se a la seva pròpia sang). Llaavors Alexandre, pressionat per la Lliga i pels Arrabbiati, l'haurà d'atacar de nou per una altra banda.

11.6.1496: Colom torna del segon viatge.

1496: Els jurats de València defensen els rendistes, classe parasitària que hi abunda més que en cap altra ciutat catalana: "La disminució dels rendistes deixarà sense feina els menestrals" perquè "disminuiran de stat i condició de viure en sguart dels familiars e domèstichs e en sguart de la dispesa cotidiana de calçar, vestir, menjar e beure e per consegüent disminuirà de artesans pobladors de la present ciutat".

Publicat "Lo Primer del Cartoixà".

ΩVersió definitiva de "La vida de la sacratíssima Verge Maria, mare de Déu, senyora nostra, en cobles de rims estramps", de Joan Roís de Corella.

El papa Alexandre dona el nom de *Reis Catòlics* a Fernando i Isabel, per a compensar el de "Cristianíssims", dat als francesos. O sia, el tan mal vist Borja, català, dona títols màxims de l'Església Catòlica als majors enemics històrics de Catalunya.

Frederic II succeeix Ferran II al tron de Nàpols.

El *Gran Capità* (1453-1515) derrota els francesos a Ate-lla, pren Nàpols i s'adreça vers Roma, on Alexandre li atorga la Rosa d'Or.

Piero de Medici rau a l'exili, des d'on enceta un seguit de tres intents (tots fracassats) en anys successius per a recuperar el govern florentí.

La princesa Juana (hereva de Castella) pren Felip el Formós (Imperi, Habsburgs) com a marit. La princesa és una liberal, té idees humanistes i és partidària de suprimir la Inquisició. Son pare i sa mare els reis en desconfien.

Cau l'illa de Tenerife en mans castellanes. Fi de la conquesta de Canàries. Els castellans esclavitzen a muntó *guanxes* (berbers canaris) i els venen com a esclaus, sovint a València.

8.10.1496: Els francesos prenen el Castell de Salses i saquegen i calen foc a la nostra vila fronterera (una de tantes).

7.11.1496: Nou intent del Borja per a neutralitzar Savonarola: incorpora la Congregació de San Marco, de la qual

Savonarola era vicari, amb una altra en la qual ell perdia tota autoritat. Si obeïa perdia, si desobeïa seria excomunicat. Tanmateix el frare no desobeïa, sols protesta vigorosament.

12.1496: Com que ningú no imposa el breu papal per la força, el frare florentí segueix imperturbable predicant sobre Ezequiel.

Oració a la Verge

Ab plor tan gran que nostres pits abeura,
e greu dolor que nostre cor esquinça,
venim a Vós, Filla de Déu e Mare;
que nostra carn dels ossos sae arranca
i l'esperit desitja l'ésser perdre,
pensant que, mort per nostres greus delictes,
ver Déu e hom, lo Fill de Déu e vostre
jau tot estès en vostres castes falde.
Ab fonts de sang regà lo verge estrado
on, xic infant, lo bolcàs ab rialles,
i els vostres ulls estil·len tan gran aigua,
que pot llavar les sues cruels nafres,
fent ab la sang un engüent e col·liri
d'infinit preu, per llevar-nos les taques
que el primer hom, com a vassall rebel·le,
nos ha causat, ensems ab nostra culpa.

Lo vostre cor, partit ab fort escarpre,
de gran dolor nos mostra tan gran plànyer
que els serafins, ensems ab tots los àngels
mirant a Vós planyent, aprenen dolre.
Plany-se lo món, cobert d'aspre celici,
crida lo sol, plorant ab cabells negres,
e tots los cels, vestits de negra sarga,
porten acords al plant de vostra llengua:

"Oh, Fill tot meu!, oi a mi que us parle,
que en lo dur pal haveu oit lo lladre.
Puix no voleu que de present lo muira,
estiga ab Vós tancada en lo sepulcre.
lo us acollí en lo meu verge ventre:
ara Vós, Fill, rebeu-me dins la tomba.
Que no es pot fer entre els vius io converse,
puix que, Vós mort, és ja ma vida morta.

En major lloc no penseu io m'estenga
del que Vós, fill, pendreu dins en la pedra.
¡Giten a mi primera en la fossa,
que no us es nou dormir en los meus braços!
Cobrir-vos ha lo mantell que a mi cobre,
e, si no us par vos baste tal mortalla,
la mia carn que viu haveu vestida,
no us sia greu que, mort, encara us cobra."

Mare de Déu, humil tostemp e verge,
llum d'aquest món, del cel lluent carboncle,
mirra portam de nostra vida amarga,
dolent-nos fort com havem fet ofensa
al vostre Fill, Déu e senyor benigne;
encens tenim que nostre cor perfuma:
que som contents se faça sacrefici
de nostra carn, si el vostre Fill ho mana.

E no gosam les nostres mans estendre
per a untar de vostre Fill insigne
lo cos sagrat, mas preneu aquest bàlsem:
que, sens temor, nostra llengua el confessa
redemptor Déu, a Déu plaent oferta,
qui, al terç jorn, traent del fondo carçre
los sants catius, lo veureu dins la cambra
més clarejant que el sol alt en lo cercle. Ω

La serena elegància de la Llotja de la Seda de València, model del gòtic civil català, en fase de bastiment durant les darreries del s.XV i principis del s.XVI.

Joan Roís de Corella
(València c.1433/1443-1497)

L'antifranquisme a Mallorca. VII LLIBRE

(En els vint-i-cinc anys de la mort del dictador Franco)

1973: L'inici de la transició espanyola: l'atemptat contra l'almirant Carrero Blanco

MIQUEL LÓPEZ CRESPI

Recordem que Franco, davant la colla d'assassins del 18 de Juliol (procuradors en Corts, membres dels sindicats feixistes, militars, falangistes i tota mena d'immobilistes) va fer jurar al futur rei Joan Carles I (juliol de 1969) aquests famosos "Principios fundamentales del Movimiento"

La transició comença en un plujós dia d'hivern madrileny de l'any 1973. El 20 de desembre de 1973, un comando d'ETA format per José Miguel Beñarán, José Ignacio Abaitua, José Antonio Urriticoechea, Javier María Larreategui, Pedro Ignacio Pérez y Juan Bautista Eizaguirre feien botar, mitjançant uns poderosos explosius, l'almirall Carrero Blanco (vegué el dia en que mataron a Carrero Blanco, de Rafel Borràs Betriu, editat per Editorial Planeta l'any 1974). L'almirall Carrero Blanco, que mai s'havia cansat de proclamar la seva absoluta fidelitat als "principios inmutables del Glorioso Movimiento Nacional" era aleshores president del Govern; i no pas un de qualsevol, sinó el primer de designat per Franco, que fins llavors havia ocupat aquest càrrec personalment. Com a factòtum del "Caudillo" i dels sectors més ultres de la burgesia espanyola i del Movimiento, la seva tasca era "tutelar" la monarquia reinstaurada pel mateix dictador. Recordem que Franco, davant la colla d'assassins del 18 de Juliol (procuradors en Corts, membres dels sindicats feixistes, militars, falangistes i tota mena d'immobilistes) va fer jurar al futur rei Joan Carles I (juliol de 1969) aquests famosos "Principios fundamentales del Movimiento". Carrero Blanco (i, al costat seu, els Arias Navarro, el general de la Guàrdia Civil Iñesta Cano, els Girón de Velasco, etc., etc.) serien els autèntics guardians de l'ortodòxia franquista fent creure a l'Europa burgesa i als EUA que unes raquítics "associacions polítiques" (que respectessin l'esperit del 18 de Juliol) podien ser l'expressió evident d'una "nova democràcia espanyola". Almanco

aquest era el pla del capitalisme espanyol per quan morís el dictador. La "successió" no anava més enllà de legalitzar algunes associacions polítiques que no discutien l'essència del franquisme ni els seus mètodes terroristes de dominació.

Pel juliol de 1973, poc mesos abans de ser executat, Carrero Blanco presentava davant les Corts del règim un projecte ben immobilista (malgrat que alguns diaris oficials el presentassin com el començament de la "liberalització" del sistema) Trenta-nou pàgines tenia el discurs de Carrero Blanco i, com explicàvem una mica més amunt, l'home fort del feixisme no feia més que reafirmar, altra volta, l'esperit de la croada contra la República i les nacions de l'Estat. L'acceptació del "pluralisme polític" (que ressaltaven els mitjans d'informació controlats per la dictadura) no deixava cap dubte quant a les intencions del continuador de la tasca del Caudillo: "legitimidad del pluralismo político dentro del Movimiento" (discurs de Carrero Blanco, juliol de 1973).

Eren dies especials per a l'"Espanya eterna", enfervorida per l'arribada a Madrid del dictador i assassí bolivià Alfredo Stroessner. Alhora quaranta consellers franquistes ("consejeros nacionales del Movimien-

to") trobaven "subversiva" una llei franquista de Règim Local i aconseguïen congelar el projecte. Tot rutllava com de costum: repressió, manca de llibertats, manifestants assassinats per les forces de seguretat, brutals tortures a les comissaries fetes pels agents i torturadors de la Brigada Social. El règim sorgit de la victòria damunt el poble l'any 1939 semblava immutable en la seva dèria antidemocràtica. Arreu de l'Estat, ben al costat dels assassinats constants de la dictadura, les forces més bestials de la reacció (Iñesta Cano, Blas Piñar, Girón...), tota l'escòria del sindicalisme vertical, la burocràcia parasitària dels organismes del Movimiento, l'exèrcit i la policia política celebraven els seus "èxits" en la lluita contra la "subversión rojo-separatista". Grans sopars per a celebrar l'apallissament de militants d'esquerra, de sindicalistes, la cremada de locals parroquials progressistes, de llibreries de tota mena. Accions salvatges amb benzina i cadenes de bicicleta (i pistoles!) per a atemorir els treballadors i joves que, sovint protegits per sacerdots seguidors del Vaticà II, es reunien per comentar els problemes del moviment obrer i popular. Era prohibit enlairar les banderes nacionals de Catalunya, Euskadi i Galícia. No en parlem de la tricolor republicana!

D'ençà les grans vagues d'Astúries dels anys 1962-63, l'organització, l'enfortiment de l'esperit combatiu de la classe obrera i els sectors antifeixistes del poble treballador no havien deixat de créixer, de guanyar amplitud i profunditat dins el teixit social de les nacions de l'Estat

Però hi havia una qüestió que els buròcrates del feixisme no havien tengut gaire en compte. D'ençà les grans vagues d'Astúries dels anys 1962-63, l'organització, l'enfortiment de l'esperit combatiu de la classe obrera i els sectors antifeixistes del poble treballador no havien deixat de créixer, de guanyar amplitud i profunditat dins el teixit social de les nacions de l'Estat. I, el que encara era més evident, la bestial política imperialista del feixisme contra les nacions oprimides (especialment contra Euskadi, Catalunya i Galícia) havia creat un poderós moviment nacionalista revolucionari del qual l'organització ETA només era una part, la punta de l'iceberg. La dictadura havia pensat erròniament que podria controlar aquesta forta embranzida obrera i antifeixista sorgida arreu a conseqüència de les grans vagues de començaments dels seixanta. Potser no tingué en compte la força del nacionalisme basc. L'execució

del comissari Melitón Manzanos (un policia feixista, conegut torturador) a l'estiu de 1968 representava una advertència del que podria esdevenir-se si el sistema continuava amb la seva política repressiva contra el poble.

Inexplicablement la burgesia espanyola ho confià tot a la repressió. Imaginà que amb la monarquia reinstaurada pel general Franco (i que havia promès servir per sempre més els principis del Movimiento) tutelada per Carrero Blanco, l'exèrcit i la policia, les coses podrien continuar com sempre. L'atemptat contra el president del Govern, l'almirall Carrero Blanco, en aquella matinada plujosa de desembre de 1972 va fer constatar a la secció feixista del capitalisme la fragilitat del seu somni de dominació eterna. Els burgesos espanyols, confiats d'ençà del final de la guerra civil en unes forces repressives al seu servei (bales contra el poble) s'adonaven (a cops de bomba!) que havien viscut anys i més anys sense preparar una autèntica alternativa a la dictadura. Poques hores després que el cotxe del president del Govern arribàs a l'alçada de trenta metres, contemplant el gran clot que havien deixat els explosius d'ETA (vuit metres d'amplada per tres de profunditat) constataren, amb preocupació, que no hi havia partits polítics burgesos, un pla estratègic per a començar una nova època quan, inexorablement, per llei de vida, Franco deixàs d'existir.

El problema de la manca d'alternatives polítiques amb el qual s'enfrontava la burgesia espanyola després de l'execució de Carrero Blanco era analitzat molt encertadament per "Izquierda Comunista", la revista teòrica dels Cercles d'Obrers Comunistes (COC, organització que mitjançant un procés d'unitat amb altres forces marxistes donaria lloc a l'OEC). Deia la nostra publicació: "La burguesía no fue capaz de construir partidos de masas, pero a cambio intentó construir hombres capaces de seguir ejerciendo ese papel de aglutinadores de voluntades y tareas represivas. Este hombre era, sin lugar a dudas, Carrero Blanco. Durante años el capitalismo procu-

L'ANTIFRANQUISME A MALLORCA VII LLIBRE

de M. López Crespí

Cada quinze dies a L'ESTEL (d'agost de 2000 fins a l'agost de l'any 2001)
Per demanar números endarrerits, telefona al 971 26 50 05

EP!!!

PARES, EDUCAU-ME EN CATALÀ, A MALLORCA HI HA EL MEU FUTUR

rafael borràs betriu

el dia en que mataron a CARRERO BLANCO

ró que Carrero fuera forjando su propia personalidad carismática, reflejo de la de Franco. Le mantuvo alejado de las disputas políticas entre las familias burguesas, le creó una aureola de "hombre por encima de los grupos políticos" ("Izquierda Comunista", número 4, febrer de 1974).

És el que havia dit l'almirall en el discurs de juliol de 1973: "Soy un hombre del Movimiento Nacional. Y si entre los hombres del Movimiento... se admite la posible existencia de matices, sectores, grupos o lo que se ha dado en llamar 'familias políticas', quede bien claro igualmente que estoy con todos en general y con ninguno en particular".

Tots els plans de la burgesia s'ensorraven aquell dijous 20 de desembre de 1973

Però tots els plans de la burgesia s'ensorraven aquell dijous 20 de desembre de 1973. A les nou i vint-i-cinc minuts del matí, en el cèntric carrer de Claudio Coello de Madrid i després d'haver sortit de missa i de combregar, just davant de l'edifici amb el número 104, l'almirall i president del Govern espanyol acabava de forma violenta la seva sangonosa carrera d'enemic del poble i de la democràcia. ETA, potser sense anar-ho a pensar, obria les portes a la transició espanyola. A partir d'aquell moment tot varen ser corregudes per provar de bastir, en un espai de temps rècord, els partits i organitzacions que poguessin ajudar a

mantenir el sistema capitalista i la "sagrada unidad de España". ¿Com fer ara el que no s'havia volgut fer en quaranta anys de dictadura? De cop i volta, mort Carrero Blanco, la burgesia, en totes les seves fraccions, es trobava desvalguda. Com deia el citat número 4 de "Izquierda Comunista": "El 'juancarismo' [tutelat per Carrero Blanco i els sectors més ultres del feixisme] era la cobertura 'institucional' necesaria. Era una orientación política inteligente: institucionalizar un régimen político altamente represivo a base de darle el carácter legal y físico de monarquía, asegurando al mismo tiempo que esa monarquía no perdería ninguna de las posibilidades represivas de la 'era de Franco'".

'Dicha garantía la representava la presencia de un Canciller de Hierro [Carrero Blanco] junto al rey".

Una mica més avall la revista precisava com, a conseqüència de l'atemptat, els burgesos entenien que "no tienen asegurados los mecanismos políticos que garantizan su continuidad política de una forma satisfactoria".

Però amb l'atemptat d'ETA tot el projecte de simple continuisme repressiu capitalista s'ensorrava. Calia trobar una resposta amb urgència, abans que l'organització dels sectors revolucionaris anti-feixistes anassin avançant envers la República, l'autodeterminació de les nacions oprimides o, vés a saber!, cap al socialisme i el poder dels treballadors. Ω

S A C A P O L A D O R A

Electricitat

Davant la saturació, més generació i més contaminació. Davant l'oferta abundant, més demanda i major consum. D'altra banda, permet més població.

Què ha canviat respecte del govern del PP, a més de les cares?

Aigua potable

Davant l'escassetat, més captació i més producció (dessaladores) amb un elevadíssim consum energètic. Davant l'oferta abundant, més demanda i major consum. També permet més població.

Què ha canviat respecte del govern del PP, a més dels governants?

Pardalada 1

Quatre illes, un país, cap frontera. (Govern Balear)

Pardalada 2

Mallorca, ara tot és teu. (Consell de Mallorca)

Pla Hidrològic de Matas

Per què estan tan calladets els del PSOE?

Narcís Prat, catedràtic d'ecologia de la Universitat de Barcelona declara: "El Pla d'en Borrell de 1994 era un Pla fet, semblava, en llapis i paper un cap de setmana sumant i restant quatre números. L'actual PNH està més estudiat i més ben fet".

Narcís Prat, no cal dir-ho, s'oposa al Pla Hidrològic de Matas: imaginau quina hauria estat la seva oposició davant el pla del PSOE!

Pere Sampol torna provincialista

Primer ens va sortir amb la IB per a les matrícules. Som una regió d'Espanya, ja se sap, però si hi ha IB també hi haurà marques E (com el fons de les ara ja antigues matrícules).

Després s'ha despenjat amb el domini .ib per a les adreces d'Internet, cosa que ens posa a l'alçada de .lo per a Logronyo o .mu per a Múrcia, és a dir, que per aquesta via no sortim del *café para todos* que tant agrada els espanyols de pro.

Posat a reclamar, ja podria fer-

ho amb propostes menys localistes i abocades a la seva inutilitat perquè resten diluïdes en la *España multicolor*.

Barcelonisme estúpid

Els equips de futbol amb capacitat d'influir en els seus seguidors mitjançant els mitjans de comunicació cultiven la seva estupidesa. El darrer exemple l'hem pogut observar en l'actitud dels espectadors del Nou Camp envers Figo.

Posteriorment, per motius "confusos", la selecció de Portugal no ha acceptat jugar un partit amistós amb la catalana en el mes de desembre. Començem a collir els fruits de l'estupidesa, de la beneïtura de la guarda?

La quinta Columna: Matías Vallés

La *quintaesencia* del nacionalisme espanyolista es va fer evident en la ponència del periodista del *Diario de Mallorca* Matías Vallés, que no sabem per què el varen convidar els coordinadors de les publicacions de Premsa Forana si no és per provocar el públic assitent amb un discurs que té de rerafons un nacionalisme espanyolista radical (si bé camuflat rere tot un seguit de principis aparentment "progressistes" - terme que ja ens comença a fer mal d'orella).

Tres aspectes foren constants a la seva exposició de *progre* espanyolista:

- Presència constant de paral·lismes Mallorca-Madrid, amb les implícites correspondències províncies-capital.
- Carregar contra els alemanys establerts a Mallorca, de manera que s'oblidi l'imperialisme espanyol amb el nou boc expiatori.
- Dissociar el medi ambient de la cultura del territori, reclamant la protecció del primer al marge de la protecció dels endemismes humans que habitam l'illa.

Una llengua és un mercat 1

Comprau sempre a establiments on us puguin atendre en català. Els bons botiguers saben que l'atenció al client en la seva pròpia llengua forma part d'un bon servei.

No tenim cap interès a tractar amb

mals botiguers i els hem de fer saber que amb la seva actitud ens obliguen a no tornar al seu negoci. Si no ho volen entendre, ells s'ho perden.

Una llengua és un mercat 2

Comprau productes etiquetats en català. A la pàgina d'Internet <http://www.recursoscat.com/productes/index.html> trobareu un llarg catàleg amb bona part dels que hi ha al mercat.

No compreu en cap cas productes artesanals elaborats als Països Catalans i que no vagin etiquetats en català.

Son Llätzer

"Insalud paga aquest hospital".

I una bona merda! Quina barra! L'hospital de son Llätzer el pagam amb els nostres impostos, que donarien per construir-ne tants com fossin necessaris si no patíssim l'espòli fiscal a què ens sotmet el regne d'Espanya. Madrid ens roba i ells encara es volen apuntar el mèrit, quan el que haurien de dir per la *meseta* és que els catalans pagam una bona part de les seves carreteres, les seves escoles, els seus hospitals, el seu exèrcit, la seva policia, els seus polítics, etc, etc.

Historia de España

Exemple d'índex de llibre de text d'història per a secundària a partir de l'any qui ve:

- Viriato
- Pelayo
- Cid Campeador
- Felipe V
- Primo de Rivera
- Franco
- Aznar

Jutges espanyolistes

El magistrat Gabriel Fiol (del Tribunal Superior de Justícia de les Illes Balears) ha exposat clarament que els drets lingüístics en l'àmbit judicial no resulten especialment favorables a la nostra llengua. Segons Fiol, no només hi ha molts jutges i jutgesses -funcionaris públics que haurien d'estar al servei dels ciutadans en tots els sentits- que reneguen de la pròpia llengua catalana, sinó que a més rebutgen trobar una solució justa i democràtica al problema existent.

Necessitam molts de magistrats com en Gabriel Fiol...

GESA construirà a Son Reus quatre xemeneies de 50 metres

Gràcies Pacte de "Progrés". Ω

Tallers RISEMA

REPARACIO I SERVEI MATAS

REIS CATÒICS, 33 D • TEL. 971 27 23 25 • 07007 PALMA DE MALLORCA

Cafeteria - Restaurante

BONAIRE

Menú

Dies feiners	925
Diumenges	1.400

Ctra. Militar, 215 • Tel. 971 743 225 • El Arenal

GENEALOGIES MALLORQUINES

Els Busquets de can Benet

PER JOAN ANTONI ESTADES DE MONTCAIRE BISBAL.
TARJA D'INVESTIGADOR 159 M.C. A.H.M.

Aquesta coneguda família de conductors de cotxes, botiguers i taverners de Fornalutx descendeix d'un Jaume Antoni Busquets, fill de Jaume i casat amb una Catalina Busquets que hauria mort intestat i de desgràcia per la Serra de Cúber el 3 de maig de 1759. La seva vídua ella sí testà davant el notari Jaume Pons dia 11 de setembre de 1780 i morí quasi dia per dia un any després el 8 de setembre de 1781.

Tenien un fill, Gabriel Busquets i Busquets que havia casat el 21 d'agost de 1768 amb Catalina Albertí Arbona filla de Jaume i Catalina. Dia 20 de gener de 1804 testaria davant el notari Joan Baptista Marqués i el dia de Nadal de l'any 1813 lliuraria l'ànima a Déu.

Gabriel Busquets i Catalina Albertí foren pares d'un Jaume que visqué entre 1770 i 1778, altre Jaume que casaria amb una Catalina filla de Benet Mayol i de Catalina Busquets; un Gabriel i una Catalina finida el 9 d'agost de 1780.

El 17 de març de l'any 1810 els nasqué el fill gran Gabriel i el 15 de setembre de 1818 venia al món el fill Benet que transmetria el seu propi nom de cristià com a malnom familiar. Benet Busquets Mayol es casaria amb Margalida Barceló Vicens germana de la meva rerepadrina materna - paterna per part de ma mare na Maria l'esposa del meu rerapadrí Antoni Bisbal Vicens dit "En Nyirvi".

Jaume Busquets Barceló (1849-1929) conegut per Mestre Jaume Benet, cosí germà del meu repadrí matern patern Antoni Bisbal Barceló, contava la meva família que era molt popular i ple de bons acudits. L'u de febrer de 1940 es morí la seva vídua Joana Aina Ferrer Escales, deixant com a descendents a Benet, Miquel, Catalina i Maria Busquets Ferrer.

La primera de les filles, o sia na Catalina seria esposa de Cristòfol Puig Barceló que en 1935 hauria guanyat a la joia de Nadal i comprat Sa Casa d'Amunt en el carrer avui del Metge Mayol a un oncle de mon pare que havia emigrat a Amèrica. L'altra, na Maria Casada amb Bartomeu Castanyer Ripoll era la cunyada de Mestre Tofol de Cana Rèia. Miquel Busquets Ferrer -l'amo en Miquel Benet- fou gestor de l'Ajuntament de Fornalutx

a èpoques de les dictadures de Primo de Rivera i de Franco. També exercí interinament la batlia. Casat amb na Margalida Mayol Vicens de la família de cas Passador, la seva única filla Maria seria l'esposa de Pere Antoni Mayol alies Xuroi, propietari de la finca coneguda per sa Domenega i la padrina materna dels germans Josep Maria i Pere Antoni Mayol, ben coneguts per homos feiners i entesos.

El germà gran, Benet Busquets Ferrer fou el primer que establí un servei de diligència i després cotxe o taxi entre Fornalutx i fora de Fornalutx. Fou el fundador de la taverna, avui cafè, que en el número 1 del carrer de sa Plaça regenta actualment la seva besneta Francisca Busquets Bernat casada amb en Jaume Celià de Sóller. En primeres nocces havia casat amb Margalida Rullan Busquets, tia carnal del meu oncle Llorenç Rullan. El fill d'aquest matrimoni Jaume + 1975 i el net Benet Busquets Mayol continuaren la tradició de la diligència i eren els encarregats del transport de la correspondència entre Fornalutx i Sóller. Els seus besnets Magdalena i Jaume Busquets Escales -aquest darrer viu de Chantal de Montis Herremans, 1965-1995 de la família de l'Hostal Es Port -regenten el Cafè sa Plaça que ha substituït la botiga de queviures dels seus pares Benet Busquets Mayol i Francisca Escales Dols. Una altre besneta, Catherie Umbert Busquets viu a França. Quan era fadrina solia passar els estius a Fornalutx amb els seus pares i padrins.

Morta la primera dona, Benet Busquets Ferrer es tornaria a casar amb Catalina Arbona Vicens -més coneguda per s'Escolana- de la que tindria els fills Maria, casada amb Salvador Borràs Sastre. Catalina, muller de Gaspar Barceló i Pere Joan.

Aquest darrer, Pere Joan Busquets Arbona 1808-1984, és el padrí patern de Francisca Busquets Bernat, l'actual madona del Cafè de Can Benet, fundat per Benet Busquets Ferrer i que durant molts d'anys ell i la seva esposa Antònia Marroig regentaren sota el nom oficial de "Cafè del Centro", traspasant-lo, quan es jubilaren, al seu fill Benet* 1934.

En 1930, mossèn Antoni Capa-

ro, regent de la parròquia de Fornalutx hi establia canònicament la Congregació Mariana en substitució dels antics "Lluïsos". Pere Joan fou un dels primers directius i el segon president d'aquesta institució pietosa parroquial. Catòlic practicant, participà fins a edat ben avançada, com a centurió a les processons de la setmana santa Fornalutx.

Els esdeveniments polítics de juliol de 1936 porten a Pere Joan Busquets Arbona a exercir durant dues setmanes, la batlia de l'ajuntament de Fornalutx com a president de la Comissió Gestora que nomenà el General Garcia Ruiz. Posteriorment, i en repetides ocasions, serà designat pel càrrec de gestor del mateix ajuntament. Ja en època actual de restauració democràtica, la seva neta Antònia Busquets Bernat fou elegit regidor pel Partit Popular en un dels consistoris que presidia Jordi Arbona. També el seu gendre Jacint Cabot Sastre, casat amb la seva filla Catalina, ha estat repetides vegades regidor de les Cases de la Vila pel Partit Popular i el 1979 encapçalà la candidatura per la Unió de Centre Democràtic. Al darrer consistori presidit per l'esmentat batle Jordi Arbona, Gaspar Barceló Bernat, nét de Catalina Busquets Arbona i per tant renebot de Pere Joan, ocupava un escó de regidor pel Partit Socialista de Mallorca.

Com el seu pare i el seu germanastre Jaume, Pere Joan exercirà l'ofici de taxista. Ho serà igualment Benet Busquets Marroig, el seu fill, qui l'any passat 1999 es jubilà d'una petita empresa de misatgeria per ell fundada.

A l'any 2000, aquesta tradició de l'ofici de taxista la practica Antoni Puig Vicens, fill de Pere Puig Busquets alies "En Pep Benet" i renebot de Benet Busquets Ferrer com a net de la seva germana Catalina.

En 1957 Pep Puig Busquets fou "elegit" regidor de l'ajuntament del seu poble pel terç de caps de família. Puntal de la Comissió del Patronat de les festes anuals en honor de la Mare de Déu de Setembre, es deia que "en Pep Benet" hauria heretat les qualitats lúdiques i d'animador que tenia el padrí Jaume Busquets Barceló. Ω

Caràcter fort, caràcter feble

"El meu caràcter és tal que sols em ret davant la raó".
(Aristocles "Plató", 427-347 a.C., filòsof grec).

Juli Cèsar

"Res no hi ha de tan difícil que la fortalesa no pugui atènyer".

(Juli Cèsar, 100-44 a.C., celeberrim general i moderat dictador romà, assassinat pel Senat).

"Hi manquen collons".

(Emmanuel Petit, centrecampista del Barça, setembre 2000)

"El món no es troba pas amenaçat per les persones dolentes, sinó per aquells que permeten la maldat".

"Els grans esperits han trobat sovint l'oposició violenta de les ments dèbils".

"La feblesa d'actitud s'esdevé feblesa de caràcter".

(Albert Einstein, 1879-1955, Físic americà i matemàtic, Premi Nobel de Física 1921).

"El tamany de la persona és la seva decisió de ser més fort que no pas la seva condició".

(Albert Flat-nosed).

"El caràcter no es fa en una crisi -sols hi és exhibit".

(Robert Freeman).

"El caràcter és una victòria, no pas un regal".

(Anònim).

"En considerar que aquest cos és fràgil com una copa, fes que ta ment sia poderosa com una fortalesa i lliura el gran combat contra Mara, totes les malignes temptacions. Després de la victòria desa bé tes conquestes, i per sempre roman a l'aguait".

(Dhammapada, La ment, 3:40)

"Les coses mortes poden ser arrossegades pel corrent; sols quelcom de viu pot anar contra corrent".

(Gilbert Keith Chesterton, 1874-1936, escriptor catòlic anglès).

Simone Weil

"No exercir pas tot el poder del qual hom disposa és suportar el buit. Ço és contrari a totes les lleis de la natura: sols la gràcia hi arriba".

("La gravetat i la gràcia", Simone Weil, 1909-1943, franco-jueva i pensadora mística cristiana, sindicalista i feminista).

"En caixa oberta el bo hi peca".

"Fins a la mort, peu fort".

(refranys català). Ω

Foldas
FRAU

Carrer de Manacor, 121-C

Tel. 27 85 18

07007 Palma de Mallorca

SERVEI OFICIAL

SERVIAUTO ARENAL S.A.

Carretera Militar, 185 • Les Cadenes
Tel. 26 81 11 • Fax 74 32 77
07006 S'Arenal-Palma (Mallorca)

el lleu de tots
mereix un
respecte
FORA FUMS!

La decadència nacional segons Toynbee

Els Països Catalans i en particular el País Valencià es troben en una situació de decadència parcial o aguda que ens cal entendre. Fer-ne un bon diagnòstic és vital per a trobar-hi cap remei.

Els dilemes de la decadència: Conducta i sentiment.

Arnold J. Toynbee, mestre de Batista i Roca, descriu ben agudament els dilemes de la decadència ("Estudio de la Historia", Alianza Editorial).

En una nació conquerida, mancada d'una autoritat legal i central, o sia, acèfala quant a Estat i en altres aspectes, els connacionals es troben a mercè de les maniobres de l'autoritat legalitzada (estrangera), la qual maldrà per alienar i despersonalitzar la nació esclava.

El cisma en les ànimes d'una societat en desintegració es presenta sota una multiplicitat de formes (...) cadascuna d'aquestes formes isolades d'acció tendeix a dividir-se en un parell de variacions o substituïts mútuament antitètics (=contraris) i antipatètics (=excloents, que es repel·leixen), en què la resposta a una incitació es polaritza en dues alternatives: la una la passiva i l'altra activa, però cap d'elles no és creadora. Una tria entre decurs actiu i passiu és l'única llibertat que es deixa una ànima que ha perdut l'oportunitat (no pas la capacitat, és clar) de l'acció creadora en haver de desplegar un paper dins la tragèdia de la desintegració social. A mesura que el procés de desintegració és dut avant, les tries alternatives tendeixen a la *rigidesa progressiva* en llurs limitacions, a l'*extremisme* en llurs divergències i a *ser més important en llurs conseqüències...* (negatives).

Segons Toynbee, el brou de cultiu de la diversitat i vitalitat de les societats i civilitzacions són les religions superiors, el Cristianisme sobretot, que forneixen vitalitat i riquesa de sacrificis i microsolidaritat. Expropiades tals religions pel poder estranger (via estrangerització amb aculturació), també la saba espiritual va minvant, sobretot en les èlites conscients de la nació oprimida, les quals es debaten entre dilemes inviablès i infructuosos, mancats de l'*élan* (alè) de creativitat derivada del sacrifici (aprenentatge a través de l'assimilació positiva i creativa del sofriment i la paciència) i l'amor.

Conducta personal

D'entrada, hi ha un parell de models de conducta personal que son substituïts alternatius de l'exercici de la facultat creadora. Ambdós són temptatives d'autoexpressió: la *passiva* rau en l'*abandó* ("acràteia"), que l'ànima "es deixa anar", en creure que, si allibera els seus apetits i aversions

espontanis (en el fons induïts per la situació colonial), "viurà segons la natura" i rebrà automàticament d'aqueixa misteriosa divinitat el valuós do de la creativitat que ha tingut consciència de perdre.

Aquesta creativitat es deriva del poder de la "gràcia", perdut l'estat de "gràcia", les coses surten tortes. La "acràteia" pren, sobretot a la Catalunya sud, el camí del mínim esforç: la castellanització, i l'espanyolisme ambiental i passiu, car identifiquen "natural" amb normal, ço és, allò fomentat des del poder (foraster). Esquerrans, eco-alte natus... hi caben.

"L'alternativa activa és un esforç d'autocontrol ("egràteia") en què l'ànima "es fa càrrec d'ella mateixa" i tracta de disciplinar les "seves passions naturals" en la creença contrària".

L'"egràteia" és un enfocament mecanicista, racionalista i intel·lectualista, filosòfic, i per tant elitista, deslligat dels destinataris naturals als quals voldria i hauria d'adreçar-se. El nacionalisme academicista en seria el típic exponent.

Conducta social

També hi ha un parell de maneres de *captivament social* substituïts alternatius d'aquella mimesi (=còpia) de les personalitats creadores (...) temptatives d'eixir de les fileres d'una formació que socialment ja no rutlla. La temptativa passiva de sortir-se'n d'aquest punt mort social adopta la forma de la deserció... el *desertor* abandona les fileres en la fútil esperança de salvar-se tot deixant enfangats els seus camarades.

Aca nostra, aquesta deserció és pròpiament la desnacionalització (acastellanament, descentrament i espanyolisme). La "acràteia" sol ésser esquerrana, la "deserció" és dretana.

Hi ha una forma, alternativa de plantar cara a la mateixa prova; hom pot dir-ne *martiri*. En essència, el *martiri* és un soldat qui abandona la formació per pròpia iniciativa, en un moviment cap avant per anar més enllà de les exigències del deure acara la mort per la defensa d'un ideal.

El martiri vol contrarestar el dèficit creat per la deserció. La gent fa temps satiritzada pels nostres panxacontentos con a "almogàvers", o els qui fins i tot han arriscat sa vida per la nostra terra, podrien entrar en aquesta categoria.

El parell deserció/martiri és el ple compliment vital del parell *acràteia/eggràteia*, més embrionari i mental: és el desenvolupament *heavy*, en moments de crisi, dels plantejaments *light* en èpoques més benignes.

Sentiment personal

En el plànol del sentiment, podem observar primer dues for-

mes de *sentiment personal* que són reaccions alternatives a una *inversió del moviment d'élan* en què sembla revelar-se la *natura del creixement*. Tots dos sentiments reflecteixen una penosa consciència de girar l'esquena a les forces del mal, que han pres l'ofensiva i establert llur predomini.

L'expressió passiva d'aquesta consciència d'una desfeta moral, continua i progressiva és un sentit d'anar a la deriva. L'ànima derrotada queda postrada per la *percepció del seu fracàs a dominar el seu medi*, arriba a creure que l'univers i l'ànima són en mans d'un *poder tan irracional com invencible...* Fortuna, *tikhé*. Fatalitat, anàgke...

Sentiment social

També cal observar dues formes de *sentiment social*...: un sentit que és contrapartida subjectiva de la diferenciació de les civilitzacions en creixement (...) En el llenguatge, literatura i art hi ha un sentit de la *promiscuitat*, manifestada en la circulació d'una *lingua franca*, *Koiné* (el castellà, l'anglès)... en la filosofia i en la religió es produeix el *sincretisme*. És la resposta passiva.

Els *ciudadanos del mundo* (pseudocosmopolitisme per alienació o aculturació, l'europeisme, etc... en són un exemple.

La (resposta) activa adopta la pèrdua d'un estil de vida local i efímer com una crida per a adoptar-ne un altre d'universal i etern...

El jacobinisme o l'espanyolisme són una versió pètria i heavy, activa, del mestissatge -més passiu -adés esmentat.

Els dilemes de la decadència: Les reaccions vitals.

En tercer lloc, si passem al plànol de la vida, hi trobarem de bell nou dos parells de reaccions dissemblants... variacions del mateix moviment únic: una transferència dels camps d'acció del *macrocosmos* al *microcosmos*...

En un parell, el temperament de les reaccions és *violent*:

-reacció passiva: **arcaisme**.

-reacció activa: **futurisme**.

En l'altre parell, *mansoi*:

-reacció passiva: **desapegament**.

-reacció activa: **transfiguració**.

L'arcaisme rau a les actituds i ideologies reaccionàries o nostàlgiques estructurades de manera militant. El futurisme són les utopies socials col·lectivistes.

El desapegament és el menefotisme socialment eixorc o l'escapisme superespiritualista també bàsicament eixorc. La transfiguració és la combinació d'espiritualitat amb acció social i/o cultural transformadora: és la creativitat cercada, l'alè d'en Bergson, el Sant Grial de les civilitzacions, la

gràcia, el bressol religiós de les civilitzacions naixents i ascendent.

Arcaisme i futurisme malden per substituir amb una mera transferència en el temps (...), l'esforç per a viure en el microcosmos en lloc del macrocosmos és abandonat per la prosecució d'una *utopia* que ha de ser assolida -si hom suposa que de debò pot esdevenir-se en la vida real -sense cap incitació per a plantar cara a l'ardu canvi del clima espiritual...

L'Arcaisme i el futurisme.

L'**arcaisme** (és)...una reversió de la mimesi de les personalitats creadores contemporànies devers una dels avantpassats de la tribu: és a dir, una caiguda del moviment dinàmic de la civilització a la condició estàtica on cap veure ara la humanitat primitiva (...), una d'aquelles temptatives d'interrompre forçadament un canvi (...). Semblantment podem definir el **futurisme** com al rebuig de tota mimesi (...). (Els uns i els altres), en cercar llurs opcions *fàcils* (...) queden condemnats al desenllaç violent, perquè intenten una fita contrària a l'ordre de la natura. La recerca de la vida interior, per dura que pugui ser, no constitueix cap impossibilitat, però és *intrínsecament impossible* desfer-se del present cap al passat o cap al futur. Les utopies arcaiques i futuristes són literalment *atopies*: són *enlloc*. Aquestes dues coartades seductores són inabastables, i l'únic i segur efecte de llançar-s'hi és *enterbolir aigües mitjançant una violència que no hi aporta cap solució*...

Arcaismes són els integrismes religiosos i polítics, els feixismes, els nacionalismes ètnico-romàntics. Durant el nostre s. XIX el carlisme i l'integrisme catòlic foren els nostres més típics arcaismes. Ara tenim l'integrisme islàmic i d'altres religions, també un integrisme catòlic més modern i dissimulat. Aca nostra, dins el nacionalisme català, han tendit vers l'arcaisme els grups de tall romàntic, ètnic, purista, militarista o dretà (o no-esquerrà), altrament més aviat escassos, ja que l'arcaisme es dona molt més entre nacions amb Estat fort darrere que no pas entre nacions sens Estat perquè brosta del fonamentalisme religiós. De fet, sense mística, no hi ha independentisme pur, i sense integrisme religiós no hi ha mística (que n'és una mena de rèplica creativa). I la mística es troba generalment més polaritzada cap a les capes socials extremes: més altes i baixes, mentre que el nacionalisme català és de capes mitges, que són l'essència de l'antimística (el botiguer, l'Oncle Oleguer). CiU n'és una plasmació política, d'aquesta realitat socio-cultural.

Els futurismes prototípics són l'anarquisme i el marxisme. Futuristes són Catalunya Lliure, Mautlets, PSAN, PUA, AUP/MDT, etc. i, en menor mesura, ERC-JERC, IU-

IC, i potser BNV, PSM, etc. Probablement fou Valentí Almirall el més destacat precursor modern d'aquesta escola dins el nacionalisme català.

El desapegament i la transfiguració.

La transfiguració i el desapegament difereixen del futurisme i de l'arcaisme en el fet que es fan càrrec d'un canvi autèntic en el clima espiritual, i no un mer trasllat en el temps (...)

El **desapegament** (o la *invulnerabilitat / apàtheia* dels estoics o la *imperturbabilitat / ataraxia* dels epicurians)... segons el poeta Horaci, *els bocins d'un món que s'ensorra em colpegen impàvid*; els budistes abandonen un món indic en desintegració per una *serenitat/nirvana*. És un camí que duu a fora d'aquest món. El seu objectiu és un asil; i el fet d'excloure aquest món és el tret que el fa atractiu. El motor que duu el viatger filosòfic a través d'aquesta dreuera és una *embranzinada d'aversió i no pas l'esperó (creatiu) del desig*... Per al filòsof una fugida exitosa d'aquest món és un fi en si mateix, i realment tant se val allò que el filòsof fa de sa vida una vegada travessat el brancal de la seva ciutat del recés. (...) mentre que el camí del desapegament és un pur moviment de retir, el de la *transfiguració* és de recés-i-retorn.

O sia, front al totemisme tribal de la tradició (arcaisme) i a la idolatria cega de les ideologies del progrés (futurisme) el desapegament i la transfiguració no fugen pas del present ni de la dura realitat. Però, mentre que el desapegament és passiu i com desmaiàt, esgotat i fatalista, la transfiguració ve a ser la cova de plató, l'esbarzer en flama de Moisès, la torxa de la creativitat i de la gràcia perduda.

El desapegament és la privacitat, l'apoliticisme, l'orientalisme, el filosofisme...també pot degenerar en simple menefotisme i panxacontentisme. L'optimista i rebel futurisme dels *feliços* seixantes s'escola, aca nostra, devers les acaballes dels setantes, cap a un progressiu desapegament: tardohippisme, drogues, misticisme orientalista, ecopacifisme naturalista, etc. El desapegament és, socialment, prou eixorc i miop. Ausiàs Marc podria ser un cas de desapegament nostrat i turmentat, si vols.

La transfiguració és el pol espiritual actiu: la flama creativa. Aca nostra podríem esmentar-hi Ramon Llull, Torras i Bages, Antoni Gaudí. Potser també Francesc Macià o Batista i Roca. Prou cristians catalanistes hi podrien ser inclosos. Són d'una *escola* pròxima a Gandhi, Martin Luther King, Moisès, els apòstols, Greenpeace...

La transfiguració és la única alternativa creativa de redreçament nacional real, perquè combina capacitats i tremps sense idolatries engegadores. És la flama del Canigó de què Catalunya ha de menester. Ω

El Trot és cosa nostra

Un jokey consagrat: Antoni Frontera

MIQUEL ALEMANY I BAL·LE

El personatge que avui presentem només té 21 anys. Es natut a Ciutat i viu a Son Ferriol. Es diu: Antoni Frontera i Pocoví.

El seu principal "hobby" són els cavalls i en especial el de raça trotadora. Quan era un infant petit, els seus familiars li varen inculcar la passió per aquests animals tant formosos. Li agradaren tant que als 13 anys es pujà per primera vegada a un cabriol. Aviat arribaren les primeres victòries que li donaren tanta fama que es convertí en un aprenent a tenir en compte.

L'any 1996 fou el millor aprenent de Balears. Aquest títol li donà dret a participar al Campionat de Balears d'aquesta categoria. Frontera no pogué guan-

yar, però va agafar experiència que li servi per progressar fins el dia de avui.

Un any després de ser declarat el millor aprenent de Balears, pujà de categoria, esdevingué jokey amateur malgrat ser menor d'edat. Era l'any 1997 i en Frontereta (com el coneixen els aficionats al trot) només tenia 18 anys. Un any després menà per primer cop al Gran Premi Nacional, conduint el cavall "Cupe FT". No pogué aconseguir la victòria, però en un futur no molt llunyà ho aconseguirà ja que la tècnica que emprà per menar cavalls és

bona i molt peculiar.

L'any passat ascendí a jokey professional. Avui en dia és un dels millors jokeys de Balears

quan entrenava un cavall. Aquest fet li impedí disputar la darrera prova a l'Hipòdrom des Pla de Manacor. Frontera fou una espè-

N'Antoni Frontera de son Ferriol, al costat d'en Toni Vaquer "Rai" propietari de sa Corbaia d'Artà quan guanyà el Criterium dels dos anys.

i és el que més ha progressat en poc temps, si tenim en compte que només té quatre anys de experiència com jokey.

Actualment, és el Campió de Balears de aquesta categoria. Antoni ho aconseguí l'any passat a Manacor sense pujar al cabriol, degut a una lesió produïda

de d'heroi de la edat mitjana que guanyà una batalla després de mort amb la diferència que el nostre personatge de avui estigué ferit i amb unes ganes fortes de participar.

La seva darrera gran victòria fou el passat 12 de octubre a Son Pardo quan guanyà el Criterium

dels Dos Anys amb el cavall de "Sa Corbaia", "Forever VX". Des de que aquest menador ferrioler mena aquest cavall, és invencible. De aquí al Gran Premi Nacional, Frontera i "Forever VX" seran un tàndem a batre ja que seran els màxims favorits a la victòria de aquesta prova clàssica de trot.

Molts de propietaris confien en ell, a més dels seus oncles, Nadal Orell i Joan Pocoví, que li han fiat els seus trotadors perquè puguin guanyar. Toni Frontera no els ha decebut, ha rendit el màxim, donant moltes alegries a tots els cavallistes que li fiaren els seus cavalls.

Hi ha jugadors, que quan veuen el seu nom, no dubten en apostar per ell. Amb això coincideix amb el seu principal mestre que fou Tomeu Estelrich "Pancuit", del qui Antoni Frontera aprengué molt. Si segueix en aquest pas, aviat esdevindrà el seu successor, que per cert ja és ben hora de que surti un altre com ell. El temps ho dirà. Ω

LA SERRA DE TRAMUNTANA

Possibilitar les activitats recreatives sense que entrin en conflicte amb la conservació dels espais naturals, tot un repte

GOB i ADENA-WWF editen un fulletó sobre oci i conservació a la Serra de Tramuntana

La protecció dels espais naturals assegura la pervivència dels valors ambientals, culturals i paisatgístics d'un determinat territori. El turisme, i en general les activitats recreatives, poden proporcionar una nova font d'ingressos a la població que des de sempre ha habitat aquests espais, millorant la seva qualitat de vida i el seu benestar.

Però certs tipus d'activitats, sobretot segons com se duen a terme, poden acabar fent malbé aquests espais naturals, la qual cosa pot provocar la destrucció d'aquest patrimoni, i la degradació dels seus atractius. Per això, el GOB i ADENA-WWF, en la seva campanya per a la protecció de la Serra de Tramuntana, han editat 10.000 fulletons informatius que seran distribuïts especialment pels municipis

de la Serra i entre els col·lectius que més relació tenen amb aquest tema. Activitats recreatives: sí, però amb esment.

L'atractiu paisatgístic de la Serra de Tramuntana ha induït la realització d'activitats recreatives i d'esplai. Encara que habitualment aquestes activitats se duen a terme amb mesura, hi ha casos en què se produeixen o se poden arribar a produir conflictes entre oci i conservació, a causa de la seva pràctica massiva o, com passa en alguns casos, pel fet de tractar-se d'usos impropis d'espais naturals. Algunes d'aquestes activitats són l'excursionisme massiu, la pràctica del ciclisme de muntanya, la circulació en tot-terreny i els esports d'aventura en general.

Sense el control necessari, aquestes activitats poden tenir con-

seqüències ben negatives per al medi natural i per a les activitats socioeconòmiques tradicionals que s'hi desenvolupen. Algunes d'elles són augment de l'erosió, arrasament de la vegetació, destorbament de la fauna silvestre, pèrdua de la qualitat de l'experiència recreativa com a conseqüència de la massificació, increment del perill d'incendi, acumulació de fems de tot tipus als llocs més insospitats, obertura de nous camins i drecceres, degrada-

ció del patrimoni arquitectònic, etc.

El Govern ha d'actuar per aconseguir l'equilibri entre oci i conservació a fi d'evitar que les activitats recreatives acabin fent malbé el patrimoni natural de la Serra de Tramuntana, el Govern de les Illes Balears hauria d'abordar noves línies d'actuació, tals com:

La redacció i aprovació d'un Pla d'Ordenació dels Recursos Naturals (PORN) de la Serra de Tra-

munta, fent una planificació integral dels usos en funció dels valors naturals i culturals, i tenint en compte els aprofitaments tradicionals compatibles amb la conservació.

L'adopció de mesures que garanteixin la continuïtat de les activitats econòmiques tradicionals i respectuoses amb el medi.

L'ordenació de l'accés al medi natural, canalitzant determinats usos d'oci cap a les zones menys fràgils i comptant sempre amb l'acord dels propietaris.

L'habilitació d'un nombre suficient d'àrees recreatives prop de Palma, a espais rurals o semi-naturals poc delicats, i la seva dotació amb equipaments d'interpretació adequats.

La realització d'una intensa campanya divulgativa sobre els valors naturals de la Serra de Tramuntana i la necessitat de conservar-los.

L'increment de la vigilància en aquest espai. Ω

Aquesta i altres informacions sobre el medi ambient a les Balears les trobaràs a: Grup Balear d'Ornitologia i Defensa de la Naturalesa (GOB)
Tel: 0034 971 721105

¡ATENCIÓ COMUNITATS!

**NETEJA I MANTENIMENT
DEPÒSITS D'AIGUA I ALJUPS**

Revisió depòsits - Montatge de tapadors i aljups - Cada 2 anys

El Descalcificador de

PALMA

**SI TENS PROBLEMES EN EL TEU
ESCALFADOR O T'HI SURT POCA AIGUA,
AMB MAL GUST O ARENA**

Carrer Pere II, 35-1
Ciutat de Mallorca

Avisa'ns al
Tel. 971 27 84 78

"Jo també em planto"

amb en Lluís Maria Xirinacs
cap a l'assemblea dels Països Catalans

Tel: 93 4194747 (tardes)
web: <http://www.assemblea.org>
correu-e: assemblea@assemblea.org

Carta oberta a Unió Mallorquina

L'any passat, per aquests dates, des d'UM es llançà amb molta força la idea de crear una plataforma electoral nacionalista amb el propòsit d'aconseguir un diputat a les eleccions legislatives de l'Estat espanyol.

Que la idea, desgraciadament no quallà, i en les eleccions no hi va haver candidatura nacionalista mallorquina. Les opcions nacionalistes dividides no aconseguiren obtenir els vots necessaris per aconseguir un diputat a Madrid.

Pens que llançar idees d'unitat nacionalista cada vegada que s'acosten unes eleccions legislatives, no és precisament el millor moment per fer-ho.

Pens, això sí, que és una bona idea i a més ben necessària. Potser seria millor fer-ho en un altre moment. Que seria

millor organitzar una plataforma nacionalista amb més tems i amb molts més propòsits i objectius que el d'aconseguir un diputat a Madrid.

Pens que si de veritat existeix el propòsit des de UM de propiciar la unitat nacionalista, la unitat social, cívica, econòmica i cultural, allò que cal fer és treballar-la des del primer de gener fins el trenta u de desembre de cada any, hi hagi o no eleccions en perspectiva.

Pens que una plataforma nacionalista s'ha de construir damunt pilars més sòlids. Pilars que incloguin el treball quotidià i constant, amb l'objectiu bàsic de que arrelin entre la societat de les illes, de la idea política de les illes.

Pens que la gent, la nostra gent, necessita d'una atenció

constant. Demana que li expliquin quina és aquesta idea, la idea nacionalista, i que li ho expliquin a la feina, a ca seva, a les festes.

Pens que aquesta Plataforma l'ha de propiciar UM que te el poder de fer-ho. Senyores i senyors d'UM, posin-se a treballar en aquest sentit, segur que trobareu col·laboració en el món cultural, social i econòmic.

La supervivència cultural, lingüística i econòmica, la nostra manera de ser i de viure estan amenaçats de mort. Davant d'això no valen egoismes ni covardies. Cal lluitar per la supervivència amb perseverància, amb astúcia, amb intel·ligència. Vosaltres ho sabeu fer. Ω

Pere Felip i Buades

Ses Feixes i Eivissa

JOAN CABOT CALÇAPECU

L'Ajuntament d'Eivissa vol urbanitzar ses Feixes, una zona humida de valor ecològic excepcional, el darrer racó del terme municipal que fins ara estava lliure de la destrucció. La resta no és sinó una crosta de ciment -llevat de dos turonets que fa pocs anys van ser arrasats per un incendi, i que són una nota de desolació afegida a la destrossa general.

Eivissa té un govern municipal teòricament ecologista, nacionalista i d'esquerra; en la pràctica, però, res no el distingeix del PP. El menyspreu pel territori, per la cultura i per la llengua agermana tothom. Nominalment, els progressistes són diferents; en la pràctica, no. Podeu fer-vos càrrec si han de patir, els partits esquerrans d'Eivissa (entre els quals hi ha els Verds i ERC), contemplant la gestió dels seus representants a l'Ajuntament de Vila. Bé, supòs que només pateixen alguns, perquè al PSOE eivissenc -que, malauradament, no té res a veure amb el PSIB d'Antich- tot plegat li va de pinyol vermell: fa tot el que vol i, a més, resulta que els problemes de consciència i les betcollades se les enduen els altres: EU, EV, ENE i ERC. La composició és immillorable per a Salinas, Campillos i companyia; millor encara que governar sols amb majoria abso-

luta, perquè llavors el feix els cauria damunt.

Crec endeyinar l'estratègia del PSOE (que no PSIB) eivissenc: guanyar-se la confiança dels electors *populars* a força de 'fer de PP', i alhora descarregar tones de frustració sobre l'electorat dels seus socis, desencisant-los fins a l'extrem que engeguin a porgar fum els partits que fins ara eren mereixedors de la seva confiança. Així, el PSOE es presentaria en solitari a les pròximes eleccions; i com que als petits partits d'esquerra els haurà fugit el gruix dels seus electors -farts d'empenyadures i amb un inici d'úlcer a l'estómac-, els socialistes espanyols agranaran. L'espec-

tre -mai millor dit- polític eivissenc s'haurà empobrit fins atènyer la mínima expressió: PP contra PSOE, PSOE contra PP.

És clar que aquesta lògica només és factible en una societat degradada fins a extrems esgarriñosos. Eivissa n'és un cas. Fa la impressió que a Eivissa ètica i política són incompatibles; perquè a veure: si la política no serveix per evitar destrosses o reparar allò que és reparable; si no serveix per a protegir la llengua i el territori; si no serveix per evitar l'aculturació i frenar el creixement demogràfic i urbanístic... per a què punyetes serveix la política? Per a res que pugui ser defensable èticament, això segur.

Per això entenc que Eivissa s'abandoni a la droga, al sexe fàcil i a la riulla analfabeta. Com si no es podria suportar la desintegració del propi món i el suïcidi cultural a què s'aboca Eivissa? Ω

Perpinyà la catalana

L'ambaixador francès a Madrid s'ha exclamat públicament per l'elevada concurrència a la manifestació del 4 de novembre a Perpinyà. Té motius fonamentats. La recuperació cultural i nacional de la Catalunya del nord és una realitat incontestable. En deu anys s'han multiplicat per cinc les demandes d'escolarització en llengua catalana. I, el 40% dels pares d'infants amb edat escolar es manifesten contraris a l'hegemonia exclusivista del francès.

Els ideals republicans continuen essent, no obstant, l'escull més gran per deslligar-se sentimentalment dels projectes polítics de l'hexàgon. França, la seducció d'unes màximes de ciutadania republicana pesen sobre els assimilats ciutadans de la Catalunya del nord. Tot i així, recentment s'ha experimentat una forta inflexió. La permeabilitat de la frontera administrativa dels estats-nació ha desfermat els nombrosos punts de trobada dins la catalanitat i l'uropeïtat.

De Figueres a Perpinyà, com alguna vegada ha manifestat l'editor de l'Alt Empordà, Manel Costa-Pau, ja no s'hi troba cap escull que no sigui el simbolisme caduc d'uns estats, l'espanyol i el francès. Cal recordar en aquest sentit, l'origen de la discòrdia, en cap moment oblidada: el Tractat del Pirineus. Per ell, els catalans van descobrir que ja mai més es podrien fiar de cap monarca espanyol. Per ell, des d'una visió castellana i espanyola es va esquarterar la terra catalana.

Més tard, fent una mica d'història, el 1 d'abril de 1700, el rei Borbó de França, Lluís XIV, va promulgar un edicte en el que es prohibia el us del català en els nous territoris annexionats. Lluís XIV va reeixir i els seu net, Felip V, un altre francès, va intentar el mateix en els territoris de la Catalunya central i insular un cop passada per les armes. El resultat és l'actual. No se n'han sortit.

Un home de fondes arrels catalanes, Albert Bertrana, en

més d'una ocasió ha subratllat la solidesa nacional catalana dels habitants de la Catalunya del nord. I és que sota el prisma dels plantejaments republicans, lliure d'alguns estranys prejudicis que ens ha encomanat la idea hispànica, la catalanitat s'expressa amb tota la seva força transformadora. Algunes persones d'arreu del Paísos Catalans que van ser a Perpinyà el dia 4 de novembre així ho van sentir. Hi havia alguna cosa diferent que demostrava una vitalitat desconeguda.

Geroni Boixareu, president de la Federació Nacional d'Estudiants de Catalunya, tot aprofitant les converses amb l'Associació Catalana d'Estudiants de Perpinyà, és una mostra d'aquesta adhesió envers molts plantejaments de treball i acció sorgits de la Catalunya del nord.

Els ideals europeus resulten una evidència en la construcció de la unitat catalana, en els seus territoris, varietats lingüístiques i expressions culturals. Ara, no obstant queda deixar en evidència els escarafalls d'alguns diplomàtics i ambaixadors que malden per treure importància a manifestacions com la del dia 4 de novembre.

El procés de la unió dins els Paísos Catalans camina paral·lel a la vertebració europea. I si la construcció europea és imparable, la configuració d'un espai català, i per extensió, occità, de referència cultural i política, també ho és.

Perpinyà des de fa molt de temps ha deixat d'ésser el sud, d'una abassegadora metròpoli com París. Avui Perpinyà la catalana és el nord. No sols de Barcelona sinó també dels Paísos Catalans. I, dins el Paísos Catalans, hi ha una idea clara, referent inexorable de la identitat catalana: tothom és el nord. Arreu hi ha el nord. El paisciutat: el paisatge i el territori. La gent i la pau. Ω

Llorenç Prats-Sagarra
editor-adjunt de "Catalunya
Campus"
lloprats@teleline.es

Atenció Sanitària
Europea CB

Centre de Dia

MARIA ALBERDINA
CENTRE D'ASSISTÈNCIA A PERSONES MAJORS O
INCAPACITADES

Carrer dels Trencadors, 1-bis
Tel. 971 445 101 s'Arenal de Mallorca

PETITS ANUNCIS

BORSA
IMMOBILIÀRIA

Llog per dies apartament a Palmanova. És ideal per trobades amoroses. Tel. 469441.

Deixaria cambra doble a casa compartida, jardí i hortet. Molt econòmic. Preferentment gent jove. A Santa Ponça, urb. Galatzó. Tel. 671419.

Cerc cases per llogar tot l'any, amb piscina. Tlf. 971 867284.

SERVEIS
PROFESSIONALS

S'ofereix jardiner amb coneixements de cuina. Demanau per en Lluís. Tel. 604790.

Cerc feina per guardar nins petits a ca seva a ca meva per les zones de Sineu i Maria. Tel. 525380.

Cerc feina per guardar nins a Can Picafort o Inca. Carrer Nou, 5, Maria de la Salut.

S'ofereix pintor empaperador, econòmic, seriós, ràpid i net. desplaçament per tot Mallorca. Tel. 203239

Pneumàtics Son Ferriol. Equilibrat de rodes, canvi de rodes i pegats, alineament de direccions assistida per ordinador. Avda. del Cid, 73. Tel. 427553. Son Ferriol.

Si teniu qualche vidre trencat, crida al 473819 i el vos posarem tot d'una.

Cerc feina per fer a ca meva. Tipus ceràmica, sabates o similar. Tel. 297067.

Cerc feina de representant d'arts gràfiques o comercial de publicitat. Tel. 297667.

**Si voleu vendre terrenes, solars o cases a Mallorca, vos oferim assessorament complet.
Tel. 971 265 005**

Es confecciona o arregla qualsevol peça de vestir, cortines, coixins, etc. Tel. 771005.

Es passen treballs a màquina i per ordinador. Netedat i rapidesa. Tel. 771005.

Gabinet de Psicologia. Neurosis, trastorns de caràcter, psicoteràpia infantil, depressió. Tel. 427193.

Cerc feina per guardar nins a la comarca de Cala d'Or. Tlf. 842156.

S'ofereix mariner amb experiència per a tenir cura i netejar vaixells. Lluís 971 604 790 - 609 723 707.

Representants musicals que es posin en contacte amb "Marejol" per contractar actuacions a les Illes. Som un grup capdavanter al Principat. Tel. 933 593 632.

Necessit dona a hores per fer net. Hi ha molta de feina. Tel. 971 867 286

Tenc una empresa de manteniment de jardins i de piscines a la zona nord de Mallorca. Tel. 971 864 532 - 696 278 393.

Hola, som na Mònica, una al.lota feina de 21 anys. Cerc feina de dependenta o qualche hotel rural per Inca i voltants. Se parlar anglès i un poc d'alemany. Tel. 606 378 757.

PERSONALS

Atenció, catalans i catalanes independentistes. Vull cartejar-me amb tots vosaltres. Estic boja pel bon rock català: Sau, Els Pets, Lax'n'

busto. No us talleu i escriuiu a Marta. Indústria, 114-08030 Malgrat de Mar.

Als Països Catalans es fa molt bona música! M'agrada, però, en especial la que surt de Mallorca a càrrec d'en Tomeu Penya. Independentistes, si somnieu en una nació lliure plena de música catalana i de vibracions nostres, escriuiu-me: Francesc Bujet. Passeig del Migdia, 32-2-3-17200 Palafrugell.

Ens agradaria cartejar-nos amb al.lots i al.lotes que com nosaltres estiguin penjats/penjades per Lax'n 'busto i que defensin la nostra llengua. Raquel Llagostera Costa. Gardènia, 4-08880 Cubelles.

Cercam gent entre els 18 i els 45 anys per excursions, sortides, etc. Abstenir-se els qui vagin de mala fe. Apartat 1.792 Ciutat.

Pensionista de 78 anys, 1'80 d'altària, català. Vull conèixer senyora pensionista entre el 50 i 70 anys, per no estar tot sol. Tenc bona pensió i pis amb 5 habitacions i dos banys. Cerca'm al 462536. Ferran.

Hola! Som una al.lota felanitxera. Som molt independentista, i estic boja pels Sau, pels Ocults i pels Pets. Segur que si m'escriuiu feim una gran amistat. Som molt divertida. Adéu. M. Glòria. Carrer d'en Magallanes, 29-07670 Porto-colom.

Vull intercanviar revistes, còmics, fanzines i adhesius amb tots aquells joves que

estiguin orgullosos de tenir sang catalana o basca a les seves venes. Pau Arranz-C/ 2 Volta 31- 07209 Son Mes-quida-Mallorca.

Cerc femella maca, romàntica i amb les ungles llargues. Escriuiu a: Oscar carrer Blanquerna, 58 - 07010 Palma.

Jove de 29 anys, fadrí, amb estudis universitaris, agra-dós i simpàtic, desitjaria conèixer al.lota formal de 20 a 27 anys. M'agrada el ball de saló i som bastant actiu. Anima't i escriu-me a l'apartat 690 de Ciutat.

Hola, Em dic Raquel i tenc 14 anys. Tenc ganes d'escriure'm amb gent de 14 a 16 anys. Si vols escriure'm... Raquel González-C/ Ansel Calvé, 13, 1er 3er-08950 Esplugues de Llobregat (Barcelona).

Som un alemany de 38 anys, cerc amigues i amics per a sortides i més. També vull estudiar la llengua mallorquina. Escriu-me a la Bústia Postal 97 - 07080 Ciutat.

Sóc un noi de 31 anys. Solter. No minusvàlid. Voldria mantenir correspondència amb noia minusvàlida que tengui bon caràcter, culte, essentí sola. Escriu a la Bústia Postal 163 - 08400 Granollers (Vallès Oriental).

Cerc al.lota sense fills de 22 a 28 anys. Signe Lleó o Sagitari, que sia capaç d'estimar sense traïció. Telefona'm al 512018 dies feiners a partir de les 23 hores.

Atenció: administrativa cerca amigues i amics per a sortides, excursions, i a l'estiu anar a la platja. Bústia Postal 1400-07080 Ciutat.

Capritxós, especial, diferent i atractiu jove de 27 anys, cerca dona independent i intel.ligent que vulgui companyia, carícies, massatges i sexe durant les seves estades al principat, a canvi d'ajuda econòmica. Manel 907843901-973603214.

Hola, al.lotes, noies, *ragazas*. Som dos joves de 24 anys, morens i atractius que desitjan conèixer al.lotes *enrollades* i catalanoparlants, si és possible, per a fer acampades, organitzar festes, sortir e marxa i passar-ho bé durant l'estiu. Som genials. Anima't que ets jove. Escriu a C/ Joan Alcover, 1 Algaida (Mallorca)

C.P. 07210.

Hola, soc un noi de 16 anys i estic interessat en cartejar-me amb gent que també defensi l'alliberament nacional dels països Catalans. M'agraden "Els Pets" "Brams" i "Jo t'ho diré". Enric Blanc. C/ Montcada, 1 - 08291 Ripollet.

Naturalesa, la mar, la muntanya, una pel.lícula, un cafè... si ests dona, atractiva i divertida, t'he de conèixer urgentment. Bútia postal 1174 - 07080 Ciutat de Mallorca.

COMUNICATS

Si vols rebre la revista L'LLA gratis, la pots demanar a Edicions Bromera, Polígon Industrial, 46600 Alzira. Tel. 96-2402254

Per a tots aquells i aquelles que vulguin lluitar contra l'invasor, contra els traïdors, contra l'explotació obrera, i per una terra lliure i catalana, els Maulets tenim obert l'apartat de correus 349 C.P. 43480 de Salou (Tarragona), per a qualsevol informació o col.laboració contra l'ocupant.

Si voleu rebre llibres en català gratuïts sobre diferents temes d'actualitat, socials o teològics, sols us cal escriure a *Cristianisme i Justícia*, carrer Roger de Llúria, 13, Barcelona 08010, o telefonau al (93) 3172338.

Professora titulada fa classes de solfeig, piano i harmonia. Individuals i en grup. Tel. 756114. Magdalena.

Universitària fa classes de repàs d'EGB i català a la zona de Pere Garau de Ciutat. Tel. 243383.

Si voleu intercanviar adhesius, revistes, informació, etc, sobre el tema d'alliberament nacional, escriuiu a l'Associació «Xavier Romeu». Apartat de correus, 36. 43480 La Pineda. Tarragona.

El Consell Nacional Català ofereix diversos llibres, gratuïtament, a tot aquell que els els demani, al voltant dels drets i història de la comuna pàtria catalana. Podeu escriure a l'Apartat 15.071 de Barcelona-08080.

Si voleu rebre informació sobre les Joventuts d'Esquerra Republicana (JERC), i rebre els nostres butlletins, escriuiu ara mateix a: JERC-Illes. Santiago Russinyol 1,

àtic. 07012 Ciutat de Mallorca.

Estam interessats en un intercanvi cultural amb persones i institucions dels Països Catalans que desitgin informar-nos sobre el passat i el present del dits països i estiguin interessats en qüestions vinculades a l'Argentina. Escriuiu-nos a: Baigorria 1337 .200 Rosario-Argentina.

Acció Cultural del País Valencià i el Bloc Jaume I ja és a Internet. Si voleu intercanviar propostes d'acció i lluita, o informar d'activitats, etc., podeu connectar: ACPV @vlc.servicom-es

Vos recomanem boicotejar les ONG's espanyoles AGNUR España, Médicos del Mundo i Unicef amb els bancs espa-nyols Central Hispano i Banco de Santander que els donen suport.

Subscripcions gratis a còmics en català per a nins de 6 a 10 anys. "El Llaüt de Xàbia" -Apartat 53- Xàbia 03730 Patrocinat pel Magnífic Ajuntament de Xàbia.

Cursos gratuïts de llengua andalusa. Podeu adreçar-vos a: LENGUA (Ensenyans a Dittansia de la Yenwa Andalus) P. Pedro Romana, 1-4-2-14007 Còrdova.

Si ques recibir el Puxa Asturias en to casa, y de baldre, sólo tienes qu'enviar la dirección a: Endecha Astur-Puxa. Cai Llangreu, 10, 2^a-Xixon 33206-Asturies.

La meva col.lecció té 20.000 adhesius polítics. Faig exposicions. Crec persones que hem facin arribar enganxines de l'Esquerra Revolucionària. Paniello-Apartat 139 - 22400 Monsó-Osca.

"El Full" és una publicació interna de l'Associació Roca i Ferreres. Si voleu rebre'l gratuïtament comuniquen-us el vostre nom i adreça: Apartat de correus 9247, 08080 Barcelona.

Lluita, la revista de l'independentisme valencià és a Internet: <http://www.estel>

ANUNCIAU-VOS DE FRANC A L'ESTEL

Nom.....DNI

Cognoms.....Tel.....

ATENCIÓ

- Escriuiu un sol anunci per cupó
- Usau lletres majúscules
- Escriuiu dins el requadre el text

Ompliu aquest cupó i enviau-lo a:
L'ESTEL. Apartat de Correus 124. 07600 S'Arenal de Mallorca

Si voleu una Mallorca lliure i independent d'Espanya, veniu al LOBBY PER LA INDEPENDÈNCIA Apt. de Correus 531

PETITS ANUNCIS

net.com//lluïta.

Si voleu afiliar-vos a sindicats nacionals catalans: C. S. C * 93 4541188.

Oferim de franc cursos bíblics i subscripcions a revistes cristianes en català: Ajuda Evangèlica dels Països Catalans. Apt. de Correus 1.022. 12995 Castelló. Tlf. (964) 207607.

Els Castellans de Mallorca, necessitam gent!! Si t'agrada passar-hobé. Si vols tenir nous amics sans i saludables. Si t'agrada fer pinya amb un projecte nou: Feste Castellà!! Vine a veure'ns!! Assagem els dissabtes a l'Escola d'Adults son Canals. Carrer son Canals, 10. Telèfon 452414, Isidre.

Pintors, escultors, fotògrafs, etc., interessats en exposar les seves obres, així com gent interessada en comprar o simplement en visitar l'exposició del moment, podeu passar pel Café es Museu. Carrer Guillem Timoner, 10-Felanitx.

Grup folclòric sense gaire pretensions cerca sonadors i sonadores, cantaires i gent

engrescada per seguir fent coses. Actuam alguna vegada, no guanyam gaire, però ens ho passam d'allò més bé. Ens reunim els dimecres a les 20'30 al Rafal Vell (Antiga escola). Som gent acollidora. Trucau al 971 505374

Els nacionalistes interessats per un sistema d'intercanvi cultural i turisme alternatiu per a nacions sense estat, podeu informar-vos a: Turisme Alternatiu: Bústia Postal 1.171 Castelló 12005. Extracta d'un sistema de llarga trajectòria provada arreu del món, molt adaptable i econòmic.

Les persones interessades en les activitats de les Associacions i clubs UNESCO poden adreçar-se a la Federació Catalana de la Unesco: Mallorca, 207-08036 Barcelona. Tlf. 932534367.

Necessitam persones amb idees i ganes de tirar endavant la nostra llengua i la nostra cultura. Associació na Brúxola. Tlf. 93 4353323.

Coleccionau Fanzines? Voleu saber que fan els/les independentistes del Tarra-

gonès? Subscriviu-vos al Butlletí del Col·lectiu independentista "El Timbaler de Bruc". Per 600 peles el rebreu cada dos mesos durant un any. Bústia Postal, 7- 43893 Altafulla.

Si us interessen les llengües minoritzades de més a prop, adreçeu-vos a: **Llengües Vives**. Bústia Postal 5224/08008 Barcelona.

Si vol rebre l'*Euskararen Berripapera* (en foraster) gratuïtament escriviu a: Hizkuntza Politikarako. Wellingtongo Dukea, 2- 01020 Vitoria-Gasteiz (Araba).

Coleccionista d'adhesius compra, canvia, recolleix material d'esquerra revolucionaria o independentista. Coleccionisme I.S.G. Bústia Postal, 135-48980 Santurzi-Biskaia.

Col·laboreu! Ajudeu-nos! Per un projecte de documentació d'indrets de les Illes i dels Països Catalans necessitem targetes postals (noves o utilitzades de "Escudo de Oro" Biblioteca Catalana de Krefeld - Box 1665D-47716 Krefeld Alemanya. Tel. 07-49215126635.

Classes particulars. Totes les assignatures i tots els nivells. Petits grups. Professors/es titulats. Preus econòmics. Telf. 971467931. Ciutat de Mallorca.

Classes particulars d'hebreu, grec i llatí a tots els nivells. Jordi 971242795

Piano Blues, Jazz, Rock. Classes particulars. Harmonia moderna. 971242795 Nanel.

Atots els valencians que vulguen contribuir a la construcció nacional del País Valencià. L'associació cívica Tirant lo Blanc us espera. Som els nacionalistes valencians. 963879408.

Sóc professor d'una DIWAN (escola bretona) i escric i llig català. Envieu-me Informació sobre els Països Catalans, especialment de tema d'ensenyament: Gràcies. Joel Donnart-44, Hent Frinaoudour, Penc'hoad-F-22860 Plourivou Breizh/Bretanya - Estat francès.

El Call, la revista dels jueus dels Països catalans és a internet. <http://www.fortunecity.com/victorian/coldwater/252>.

Acaben d'editar-se els Evangelis segons sant Mateu, sant MARC I SANT Lluç, en versió interconfessional, en llengua catalana, en cassettes i CD. El seu preu per joc és de 3.000 ptes. Posteriorment s'editarà l'evangeli segons sant Joan. També hi ha editat tot el Nou Testament en Braille en llengua catalana, i edició interconfessional. Són 22 volums, i es poden demanar a Mn. Joan Magí, Parròquia de sant Pere i sant Pau, 43007 Tarragona.

Ha nascut Correfoc!!! Una revista de literatura i història catalanes. 64 planes 250 ptes. Col·labora-hi o feste'n subscriptor. Tlf. 971 200 810. Lluís.

A Ciutat estam creant el primer equip de rugbi català de Mallorca. Els Almogàvers. Interessants cridar al 971 200 810. Lluís.

BORSA DEL MOTOR

Si vol un cotxe nou de la nostra gamma, véngui i en

parlarem. Agència oficial Renault. Tel. 413867. Son Ferriol.

VENDES

Venc piano marca TLEYEL, un quart de coa, en bones condicions. Mig milió de pessetes. Tlf. 939 373 151.

Venc figures d'escaiola noves per decorar o policromar: àngels, betlems, fruites, flors... per lots o a la menuda. Trucau capvespres i vespres al 971 29 44 44.

Videoconsoles, jocs, còmics a preus realment assequibles: Infomanga, carrer de sant Geroni, 2 Tel 636 720 814 Manacor.

Compraria videojocs, videoconsoles cotxes. Telefonau al 636 720 814. Sant Geroni, 2 local 3-07500 Manacor.

Venc mobles usats en bon estat. Tel. 971 867 286.

Infomanga li ofereix: lloguer de videojocs, canvi i compres de Pel·lícules, informàtica etc. Sant Geroni, 2. 636 720 814 Manacor.

L'ESTEL. SUBSCRIVIU-VOS-HI, ANUNCIAU-VOS-HI

La representació del Parlament de les Illes Balears.

Una ben nodrida representació parlamentària de les Illes Balears visita campaments de refugiats sahrauïns que, des de fa vint-i-cinc anys, continuen malvivint en ple desert, a la zona algeriana de Tindouf.

Des que retornà a les nostres illes, integrat per membres de totes les formacions polítiques, aquest grup que n'havia sortit amb l'encàrrec de transmetre al poble sahrauí el suport il·lenc al procés de pau auspiciat per Nacions Unides, s'hi han anat succeint no pocs esdeveniments força rellevants.

El paper trist de Nacions Unides.- El proppassat dia 31 d'octubre s'acabava el termini de permanència de la MINURSO - *Missió de Nacions Unides per al Referèndum al Sàhara Occidental* - als territoris en conflicte.

Pocs dies abans, dia 25, el mateix Secretari General de Nacions Unides, Sr. Kofi Annan, havia hagut d'informar per enèsima vegada el Consell

Sàhara ben a prop

de Seguretat sobre el fracàs estrepitos de la Missió que hi havia tengut la tasca de dur a efecte un veritable procés de pau durant aquests darrers 9 anys.

No s'ha tengut la capacitat d'elaborar el cens per a la realització del referèndum d'autodeterminació. Consulta que, per primera vegada, ja s'havia d'haver fet el mes de febrer de l'any 1992, i que s'ha anat ajornant una vegada i una altra pels emperons que hi ha anat posant el regne del Marroc.

El Front Polisario.- Justament va ser per aquest motiu que el Front Polisario, representant i organitzador de la lluita per la subsistència del poble sahrauí, va declarar unilateralment l'alto el foc d'una guerra que s'havia encetat l'any 1975: justament per permetre i fer possible que, enlloc de guerra, s'hi desplegàs a tota la zona un vertader procés de pau aus-

piat per Nacions Unides.

Durant vint-i-cinc anys, el poble sahrauí, que s'ha vist abandonat totalment per Espanya, l'antiga metròpoli colonial, ha hagut de fer front als obstacles i dificultats que li ha posat el Marroc.

El regne marroquí.- El rei del Marroc, Mohamed VI, ha volgut celebrar el 25è aniversari de l'ocupació que son pare, el rei Hasan II, va fer dels territoris sahrauïns. Com ha actuat durant tos aquests anys, ara també continua està fent tot el possible perquè el Sàhara sigui del Marroc.

Ha apostat per una altra via distinta a la marcada per Nacions Unides. Sosté que la sobirania del Marroc damunt del Sàhara és irreversible. Rebutja la independència del Sàhara i la celebració del referèndum d'autodeterminació proposat per Nacions Unides. Proposa un pla que de cap

de les maneres no pot ser acceptat pel Front Polisario. Vol que el Sàhara es converteixi en una espècie de comunitat autònoma del Marroc.

Espanya.- L'antiga metròpoli del Sàhara roman del tot passiva davant tan frenètica activitat marroquina, com s'hi va mostrar passivament també ara fa vint-i-cinc anys, quan va deixar tota sola i abandonada aquella antiga colònia nordafricana. Sembla que a hores d'ara tampoc no en vol saber res, a nivell de govern central ni de les més altes instàncies oficials.

Tot i amb això, s'hi pot veure que no són poques les iniciatives ciutadanes de moltes comunitats autònomes de l'Estat espanyol que estan donant suport a la iniciativa de pau de Nacions Unides: des d'Andalusia, fins al País Basc, des de Navarra fins a Catalunya, Astúries o les Illes Balears.

Aquesta iniciativa de pau de Nacions unides no consisteix a fer res més que un referèndum, amb el qual el poble sahrauí decideixi lliurement i de manera transparent si vol romandre a les ordres del Marroc o si vol constituir-se en un estat sobirà.

La visita de representants del Parlament de les Illes Balears als campaments de refugiats sahrauïns situats a la regió desèrtica de Tindouf, ha servit per donar-los una mostra de suport explícit a la iniciativa de pau de l'ONU.

També ha ajudat a constatar claríssimament l'alt grau de dignitat amb què el poble sahrauí s'està resistint a desaparèixer del mapa de la història. S'hi està resistint també a haver-hi de subsistir com un dels pobles sotmesos, a les ordres d'altri. Ω

Cecili Buele i Ramis
Diputat del PSM-Entesa
Nacionalista
al Parlament de les Illes
Balears

HISTÒRIA D'UNA FOTOGRAFIA

Servar la nostra memòria històrica

Era el matí de dia 17 de gener de 1987. Les nou en punt. L'indret: un conegut bar de la plaça de Santa Eulàlia. Feia temps que "l'Ateneu Popular "Aurora Picornell", del qual érem màxims responsables Lila Thomàs, Francesca Bosch i jo mateix, tenia la intenció de retre un homenatge a la dirigent comunista, defensora dels drets dels treballadors de les Illes, Aurora Picornell. N'Aurora Picornell havia estat

mallorquí (ingressà en el PCE l'any 1931). Després, l'estimada i recordada Maria Plaza, la vídua del dirigent socialista Andreu Crespí. A poc a poc hi comparegueren en Josep M. Llompart de la Peña, en Gabriel Janer Manila, en Miquel Ferrà i Martorell, n'Antoni Serra, en Ferran Gomila, en Guillem Ramis (del Moviment Comunista de les Illes, MCI), la mateixa Francesca Bosch, en Bartomeu Sancho (del

franquisme es mereixen per part del nostre poble, Pensam que, a més dels actes que en la seva memòria s'organitzaran, seria molt important que l'Ajuntament de Ciutat, tal com en el seu moment féu en dedicar uns carrers en homenatge als destacats lluitadors populars i intel·lectuals d'esquerra Emili Darder, Gabriel Alomar, Llorenç Bisbal, etc., també li dediqui un carrer a la barriada del Molinar -barriada en la qual va desen-

Militants comunistes a punt de partir d'excursió, un Primer de Maig. El segon, dempeus, a l'esquerra és Ateu Martí. I, a continuació, Jaume Campomar i Gabriel Picornell. Tots tres foren assassinats. Rera una senalleta, Aurora Picornell.

assassinada pels feixistes mallorquins en la matinada del cinc de gener de 1937. Havien passat ja deu anys d'ençà les primeres eleccions democràtiques i l'oblit, l'amnèsia històrica, es feia cada vegada més fonda. Retre un homenatge públic als homes i dones que donaren la seva vida per la llibertat, esdevenia, per als socis i simpatitzants de l'Ateneu "Aurora Picornell", un acte d'estricta justícia. A poc a poc, aquell matí del 17 de gener, començaren a comparèixer els intel·lectuals i dirigents de l'esquerra mallorquina que moments després aniríem a veure el batle de Ciutat, Ramon Aguiló, per a demanar-li que el consistori dedicàs un carrer a la dirigent obrera assassinada pels feixistes feia cinquanta anys.

El primer a comparèixer va ser Guillem Gayà, membre del PCB, antic dirigent comunista

PASOC) i alguns altres polítics i intel·lectuals.

La carta que l'Ateneu volia fer arribar al consistori ciutadà i que va ser reproduïda en el núm. 59 de Nostra Paraula, la revista del PCB(PCPE), deia:

"Els sotasignants, treballadors i treballadores, intel·lectuals i professionals de les Illes immersos en la tasca de recuperació de les senyes d'identitat del nostre poble i de l'esquerra, i que d'ençà fa molts d'anys lluitam pel recobriment de la nostra història, silenciada i perseguida en temps de la dictadura franquista, pensam que en apropar-se el cinquantenari de l'afusellament -el gener de l'any 1937- de la dirigent comunista i lluitadora per la llibertat i pels interessos dels treballadors, Aurora Picornell, és la data adequada per retre públicament el merescut homenatge que tots els represaliats pel

volupar bona part de la seva activitat cultural i progressista n'Aurora Picornell. Per això demanam a l'actual consistori aquest acte de pura justícia històrica en el camí de la recuperació del nostre passat col·lectiu i de recobriment de les nostres personalitats més destacades en la defensa del poble treballador i de les classes populars mallorquines.

Palma, 17 de gener de 1987". Signàvem el document, entre molts d'altres intel·lectuals i dirigents de l'esquerra mallorquina: Guillem Gayà, Maria Plaza, Josep M. Llompart de la Peña, Francesca Bosch, Ferran Gomila, Gabriel Janer Manila, Bartomeu Sancho, Miquel López Crespí, Pere Bordoy Pons, Rosario Ribeiro, Miquel Ferrà Martorell, Guillem Ramis, etc, etc. Ω

(Miquel Verdura)

L'Euroespai Llatí Central

La convocatòria de l'Eurocongrés 2000 d'espais occitans i catalans ha despertat una onada d'adhesions entre els agents socials d'aquest territoris. L'anunci d'un forum territorial suportat per una forta base natural ha suposat l'inici per la formulació formal i constant d'aquest euroespai.

Els territoris catalans i els occitans, històricament, han caminat molt sovint en paral·lel, sense convergir explícitament en els seus objectius. El centralisme radicat a Madrid i a París ho ha impedit de manera reiterada. Ara, gràcies, a la confluència dels ideals europeistes i a la nova vertebració de la Unió Europea es pot afirmar que els objectius d'ambdues realitats tindran semblants prioritats.

La definició d'un euroespai no és una qüestió estrictament tècnica. També hi ha una veritat històrica que forja uns vincles culturals que permeten una configuració òptima d'un determinat àmbit de relacions. És el cas de l'euroespai Catalanoccità, tot incloent les àrees d'influència d'Aragó, Piemont i Roine-Alps.

Des d'un temps ençà, la construcció europea ha sofert grans dificultats. El revulsiu de la moneda única està encarat amb molta il·lusió, però continua essent una qüestió econòmica. El contingut polític de la Unió ha quedat erosionat amb les crisis territorials dels Balcans i amb les mancances de gestió de la Comissió (el govern executiu de la Unió).

La configuració de futur de la Unió sols pot ésser política, doncs les dificultats per liderar el seu potencial econòmic comú així ho demandarà. Per fer-ho, cal superar l'anquilosada visió d'estat centralista. I aquí, rau, al meu parer, tota la força de l'Eurocongrés 2000 dels espais catalans i occitans, doncs connecta amb l'esperit genuïnament europeista. Trencar les fron-

teres administratives a fi de trobar les afinitats culturals. Afinitats que actuaran com llançadores de nuclis generadors d'excel·lència i desenvolupament.

L'Eurocongrés 2000 és igualment un repte d'organització per el seu abast territorial. L'onada d'adhesions rebudes fins al moment no fa sinó posar a prova la intenció d'un projecte que aspira a molt més que a la celebració d'una convenció recixida. Entre els seus objectius hi ha la constitució d'òrgans permanents de treball sobre els temes d'interès general a resultes de l'Eurocongrés. Caldria esperar per això, que la disposició de mitjans tècnics i humans dedicats a semblant celebració, tinguessin continuïtat en les constitucions d'aquest òrgan de gestió.

El relleu de l'esdeveniment està suposant una forta dinamització de les relacions transfrontereres (de fronteres estatals). Aquesta activitat supera la vigència administrativa, tot envigorint els llaços existents amb els territoris de la Catalunya del Nord i, en general, dels territoris de llengua catalana, en primer terme i la consecució de l'agermanament occitano-català, en segon.

D'Alacant a Niça, o de Bordèu a l'Alguer, hi ha un euroespai de vida i de futur: l'Euroespai Llatí Central. Una base comuna històrica, sota l'ombra de l'estigma perifèric, genera un nucli actiu d'activitat i relació humana, cultural i comercial. Els pirineus lluny de separar, esdevenen l'espina dorsal d'un mateix cos en creixent dinamisme. Els lligams industrials i d'empresa, en aquest cas, ja no són suficients, doncs ha sorgit una demanda explícita per compartir una cohesió duradora dins el marc de la Unió. Ω

Llorenç Prats-Sagarra
editor-adjunt de
"Catalunya Campus"
lloprats@teleline.es

SI T'HA AGRADAT AQUESTA REVISTA NO ET TALLIS I TELEFONA AL
971 265 005
I LA T'ENVIAREM CADA QUINZE DIES

Restaurant-Bar
ES RECÓ

Menú 900 ptes.

C/ Gaspar Perelló
SYP

Tel. 971 510 991
Alaró - Mallorca

Franz Kafka, un autor compromès

PER MARINA FERRÀ HAMELYNCK

Franz Kafka, nascut dins una família jueva a la capital xeca el 1883 va ser mentre va viure un autor compromès amb les seves idees esquerres i amb el nacionalisme sionista. Des de ben jove va somiar en fer un viatge a Eretz Israel que mai podrà realitzar. A la Universitat de Praga estudiarà dret i el 1906 n'obtindrà el doctorat. Fins el 1908 farà feina a la carrera judicial. Posteriorment treballarà a una companyia d'assegurances fins que caigué malalt. El 1922 deixarà definitivament la seva tasca dins les assegurances. A l'època en que es trobarà millor de salut farà viatges per Àustria, França, Alemanya i Itàlia. Les seves obres són fruit dels seus conflictes interns. Un amic seu, Max Brod no obeï Kafka en l'orde de cremar tots els seus manuscrits després de la seva mort. Les seves obres mestres com "La Metamorfosi" (1916, en que se podria entendre la idea marxista de l'alienació de les masses, fins al punt que la persona se sent, dins la societat mecanitzada i industrialitzada un més dels seus elements anònims. La sensa-

ció del protagonista d'esdevenir un insecte, i de què ningú l'atén forma part d'aquest sentiment de petitesa i d'indefensió del proletariat al davant d'un capitalisme salvatge que l'ofega. Heus aquí un fragment de l'obra: "Després de tota una nit de malsons, Gregor Samsa es desperta. No es sent bé. La seva esquena és tan dura com una carcassa. Aixeca el cap i descobreix una panxa marró rodona i moltes potetes molt fines. S'ha convertit en un escarabat grossíssim... Ara Gregor pensa en la seva feina: 'Déu meu, realment tenc una professió molt dura. Sempre m'he d'aixecar prest. Això m'embruteix. Cada dia he de viatjar, sempre aquell menjar dolent, sense relacions amables. Al diable amb tot. He de seguir treballant cinc o sis anys més i llavors hauré pagat els deutes dels meus pares. Després cercaré una altra feina...' Totes les seves obres serien doncs una crítica social molt dura al davant de tota casta de feixisme, de dretes i d'esquerres. Els inconvenients de la burocratització de la societat són presents dins uns llibres, entre novel·les

Franz Kafka.

i narrativa breu que tracten los conflictes interiors de l'individu al davant d'un món angoixós i opriment manat per uns poders hostils i incomprendibles. La víctima del totalitarisme té aquests sentiments dins la societat on viu. De fet molts han vist dins l'obra d'aquest autor que va escriure en alemany, una premonició del que seria l'Holocaust nazi. Altres obres seves són: "Consideracions" (1913), "La Sentència" (1916), "La Colònia penitenciària" (1919), "Un metge rural" (1919), "Llibre de relats" (1919), "Carta al pare" (1919), "Un artista de la fam" (1924)... L'autor passà los seus darrers moments al sanatori de Kierling, prop de Viena on morí de tuberculosi pulmonar el 1924. Ω

Aragó: una nació en marxa

Aragó, una nació que camina, vol sortir d'un impas injust. Aragó, incloent-hi les comarques catalanes sota la seva administració (la Franja de Ponent) ha sofert un tracte duríssim. L'estat espanyol, en molts sentits, ha maltractat aquesta singular identitat. El franquisme va adobar, sempre que va poder, l'enemistat entre aragonesos i catalans.

Els més perjudicats van resultar ésser el aragonesos. Molt a pesar nostre.

Avui, les coses són diferents. El president d'Aragó és un home de la Franja de Ponent. També, ha sorgit un digne desig d'expressar l'esperit aragonès d'una manera política i no exclouent de cap altre. És el cas de la Xunta Aragonesista. Des de Xaca (Jaca), un dia Luis Labordeta va definir Aragó com una pulsació a la qual mai s'hi ha renunciat. Com tampoc, els territoris de la Franja han renunciat mai de la seva catalanitat.

Si el revifament cultural de la Franja és majúscul, gràcies a la revista "Temps de Franja", i tota una munió de ben dotades plomes com Xaubell, Sanmartin, Monclús, Moncada,... una cosa similar passa en el conjunt de les terres aragoneses. "Teruel existe" és la presa de consciència d'una marginació secular. El nou moviment cultural aragonès no

sols lidera una millor dotació per les terres aragoneses sinó que s'esforça en recalcar el greuge històric que venen patint de manera continuada.

L'impacte de la proposta del PHN (pla hidrològic 'nacional') sobre la població aragonesa ha estat el revulsiu més recent. La mobilització per una vertebració territorial d'Aragó ara és urgent. No sols són els transvasaments pronosticats, sinó també la política d'embassaments pendent damunt el Pirineu aragonès. El president d'Aragó sap que no són sols el milió escàs d'aragonesos practicament concentrats a Saragossa els principals afectats per aquestes decisions del PP, sinó sobretot un vast territori el que pot quedar eixugada per una visió centralista de l'aigua i la vida.

El reforç moral per Aragó, des d'una òptica catalana i universal, vindrà amb la Llei de Llengües del Parlament Aragonès, segons la qual s'oficialitzarà el català a les comarques catalanes de la Franja de Ponent.

L'ascensió de Marcel·lí Iglesias a la presidència d'Aragó significa una forta reacció a la política del PP. JM. Aznar, persona 'non grata' per la UAB, exerceix una política de confrontació que noten sobretot territoris com Aragó. El PP s'ha valgut d'unes pautes opaques per prendre el

lideratge socialdemocràta en el conjunt de l'estat espanyol, mentre a Aragó, on el dany és més directe, la resposta s'ha convertit en rebuig. Aragó s'enfronta al PP.

La lògica tecnico-política que aplica el PP en la seva acció de govern confon molts agents socials. Fins ESADE Associació, prestigiosa organització de debat empresarial, ha accedit a ésser intrumentalitzada quedant al servei de JM Aznar i el PP. En una conferència pública, usant la tribuna oferta per una obra educativa de la Companyia de Jesús, ESADE, el president del Govern va anatemitzar les especulacions reformadores a l'entorn de la Constitució espanyola. Aquest fet es succeïa en un moment en que bona part de la classe dirigent empresarial catalana es planteja les seves prioritats estratègiques: el desenvolupament econòmic i el relançament de les infraestructures.

L'actuació del governs és política. Intoxicar la població dient que ells no fan política perquè es dediquen a gestionar és un magre favor a la democràcia i a la normalitat institucional. Aquest camí iniciat és, sens dubte, un mal camí. El PP, ara mateix, n'és el responsable. Ω

Llorenç Prats-Sagarra

EL VEL DE MAIA (34)

Enlairar

PERE GRI

Les següents meditacions d'en Fructuós varen ser molt elevades, tant que el varen enlairar fins els límits de l'espai exterior. Es qüestionava sobre la bruixeria, i perquè ell n'havia sabut treure tant de profit.

Les bruixes m'han salvat en moltíssimes ocasions, pensava. Jo puc estar agraït a n'Habatzeleth per aquell tros de xocolata màgica que em va donar a dalt del Coll de Sòller i per totes les vegades que em va ajudar quan era cap d'Estat, sobretot en la creació de la policia màgica, que va ser un gran èxit. Del Dimoni ja no en puc dir el mateix, pel fet que és cert que és una mala bèstia, encara que a mi no m'ho ha demostrat.

També tenia un record cap a aquella bruixa tan simpàtica que l'ajudà a creuar les tretze portes d'un gegantí aeroport, na Nadia, la russa, a la que no havia tornat a sentir des que havia participat amb ell en aquella singular operació de demanar l'amnistia. Però la bruixeta russa li havia de donar encara una altra sorpresa, es presentaria davant en Fructuós en carn i ós.

El nostre heroi rebé un avís perquè es presentàs a l'aeroport, pensant a dur un ram de flors. Na Nadia, quan arribà, li donà dues besades i tots dos junts se n'anaren cap al pis d'en Fructuós. Allà començaren a meditar sobre la bruixeria i les conseqüències que els havien dut a ficar-se en un món de tenebres i d'encantaments sense límits, ja que fins i tot havien revolucionat la Terra, canviant-la de dalt a baix.

Jo no crec que sigui una mala cosa això de la bruixeria, meditava na Nadia.

Jo no crec que sigui una mala cosa això de la bruixeria, pensava en Fructuós.

Com podeu comprovar els dos personatges opinaven el mateix.

En aquells moments intervingué n'Habatzeleth, incitant-los a tenir més pensaments positius sobre

el món de les bruixes. Però també heu de pensar en els déus, perquè ells ens han ajudat a assolir dos estats, mitjançant la consecució de la independència dels Països Catalans i d'Euskal Herria.

Hem d'estar agraïts als déus, ja que són els que realment tenen el poder, superant al Príncep de les Tenebres, Satanàs, meditava en Fructuós.

Les meves creences em diuen que he d'adorar al Dimoni, ell ens protegeix de tots els mals que ens poden caure damunt, meditava na Nadia.

Així, entre un que es decantava pels déus i una que pensava més amb el Dimoni, seguien les meditacions d'en Fructuós i de na Nadia, al pis del primer, sense tocar-se pel respecte que es tenien.

Li arribà el torn d'intervenir al Dimoni, que no anà de berbes i els enflocà tot d'una el que els volia dir.

Uep, veig que em tens mol poc respecte, Fructuós, però sort que na Nadia m'adorarà fins al final dels seus dies., digué.

Som el senyor d'aquest món, continuà sa satànica majestat, a jo ningú em fa els comptes ni em pot trair, ja que el me menjaria amb més poc temps que el que està en Fructuós en fumar-se un porro. Per cert, les drogues encara no han estat legalitzades a tot el món, i convindria que l'ex cap d'Estat es marcàs aquesta nova fita, si bé quasi no les prova avui en dia.

M'has sentit?, deia el Dimoni. Si que t'he sentit, respongué en Fructuós, però jo vull llevar-me les drogues del cap des de fa molt de temps, i tu no em deixes fer-ho.

Jo només vull que et marquis una nova fita, com la de la policia màgica, digué sa satànica majestat.

Et faig una aposta millor, estendrem la bruixeria per tot el món, digué el nostre personatge.

Això ja ho tenim fet, conclogué el Dimoni. Vull que estenguis les drogues per tot arreu.

N'estic fart de drogues, acabà dient en Fructuós.

Doncs, si és així callaré, digué en Banyeta Verda. Ω

Dos mots de la veritat

El President del Partit Nacionalista Basc, Senyor Arzalluz, ha dit a un diari alemany que si mai el Poble Basc es convertia en estat independent, els espanyols residents al nou estat sobirà, que no optassin per la nacionalitat basca, serien tractats com a ciutadans estrangers, o sia, com els alemanys actualment a Mallorca. Be, aquesta veritat com un temple ha posat de mal humor a l'amo en Pepito des Bigtet i al seu ca de bou el Senyor de la Gran Soderà.

Senyor President de la vostra Espanya, que vint i cinc anys enrrera es proclamava *Una, Grande y Libre*, si tant segur estau que els bascs i els cata-

lans (amb els balears i valencians) volen seguir depeñent de l'estat espanyol, perquè tanta por a la paraula **autodeterminació**? Per què no provau de fer un referèndum -supervisat, és clar, per la ONU- per a poder triar entre dependència i independència? A lo millor els de la independència s'erren i guanyen els de la dependència.

Teniu raó, Senyor President. El activistes de l'ETA són uns terroristes assassins; però anau per males aigües satanitzant als nacionalistes espanyols que no són nacionalistes de la imperial Castella. Ω

En Joanet de can Nirvi

LA CULTURA A MALLORCA

Els escriptors Miquel Rayó, Miquel Mas i el director del Teatre Principal Pere Noguera presenten tres llibres de López Crespí

Dimecres dia 29 de Novembre de 2000, en el Centre de Cultura "Sa Nostra", carrer de la Concepció 12 (a les 20 hores) tindrà lloc la presentació de tres llibres del conegut autor de sa Pobla Miquel López Crespí. Es tracta dels poemaris *Un violí en el crepuscle* i de l'antologia *Llibre de pregàries*. Els dos poemaris seran presentats per l'escriptor Miquel Rayó. El director del Teatre Principal Pere Noguera i l'escriptor Miquel Mas parlaran igualment del teatre modern a Mallorca i de l'obra *Acte únic* també de Miquel López Crespí.

Miquel López Crespí ha vist publicades enguany nombroses obres de poesia, teatre, novel·la, assaig, memòries i narrativa juvenil. Podem destacar els poemaris *Revolta*, *Record de Praga*, *Llibre de pregàries* i *Un violí en el cre-*

puscle. En teatre la UIB edità *Acte Únic* (Premi de Teatre Consell Insular de Mallorca-Teatre Principal; Edicions de 1984 (Barcelona) s'encarregà de la publicació de l'assaig *Cultura i antifranquisme*; Pagès Editors edità la darrera novel·la d'una trilogia d'obres de la guerra civil, *Núria i la glòria dels vençuts*. Abans Miquel López Crespí havia escrit *Estiu de foc* (Columna Edicions) i *L'Amagatall* (novel·la que obtingué el Premi de Narrativa "Miquel Àngel Riera 1998"). Amb anterioritat s'havia editat el premi "Baltasar Porcel" de novel·la curta, *Corfú* i fa uns dies l'*Òmnium Cultural*, amb suport del Consell Insular de Mallorca i l'Ajuntament de sa Pobla, s'encarregaven de l'edició de *La Ciutat del Sol*, darrera aportació a les lletres catalanes del conegut autor pobler. (Servei d'Informació Cultural) Ω

Miquel Mas, Miquel Rayó i Pere Noguera

LLETRES I TEATRE

El propassat dimecres 15, de novembre la regiduria d'Educació i joventut presentà, en el marc del T/M de Ciutat l'obra didàctica sobre l'Ensenyança teatral de l'autor i director Pere J. Mascaró que sota el títol *Teatre Art a l'Ensenyament*, el qual conforma el setè volum de *La Col·lecció Eines*. Una eina sens dubta imprescindible per poder formar als alumnes de secundària, en història, autors, personatges, muntatges teatrals, mitjançant els quals, aprendran el concepte de joc i equip com a base per al seu desenvolupament

personal i social. L'obra en si mateixa té un format de treball, estructurat amb fitxes que faciliten la tasca de programació a l'educador. *El llibre ofereix un seguit d'activitats, les quals formen, entrenen, i apliquen els aspectes descrits abans*. Així es treballa els contactes i els grups, la veu i el text, cos i moviment, improvisació i tècnica teatral. En una paraula: una eina didàctica força útil tan per a l'ensenyant, com a per a l'apren-

ent d'actor. Amb aquesta obra la regiduria d'educació completa la formació del professorat, començada amb l'obra "Quadern de teatre" per al nivell de primària i segueix contribuint a la divulgació del teatre escolar convocant any rera any les mostres de Teatre escolar amb edicions bibliogràfiques teatrals per ésser representades, "Jo Epidaur", "En Joan petit (Patufet)" així com amb subvencions als centres que presenten muntatges. No

cal dir però que abans va representar-se un fragment del darrer muntatge teatral. *Teatre i Prou* Per a les alumnes del col·legi Sta. Mònica sota la direcció del mateix autor i director Pere J. Mascaró. I es que el Teatre és Màgia, doncs és la perllongació del joc d'infantesa al món adult, és sentiment, és el nin que cadascú portam dintre. Perquè el teatre si no fora això no seria ni tan sols teatre i prou. Ω

Vicenç de Son Rapinya

La cultura catalana triomfa internacionalment

Un nou guardó per a Sa Pobla

L'escriptor de sa Pobla Miquel López Crespí -informa la premsa de Galícia- acaba de guanyar el Premi de Literatura "Camilo José Cela 2000" que es lliura a Padrón, indret de naixement del famós Premi Nobel. El jurat d'aquest important guardó literari era format per algunes de les més destacades personalitats de la cultura gallega. Els intel·lectuals que han lliurat el premi a l'autor de sa Pobla eren els catedràtics i professors de la Universitat de Santiago José Manuel González Herrán, Ángel Abuin, Juan Casas Rigal, Ramón Vázquez Casanovas, Ángel M. Vázquez i Manuel G. Baltar.

Era President del jurat el senyor Ramón Rey Rodríguez i actuà de secretari Manuel Beiró. El premi, al qual s'havien presentat un total de trenta-set obres, s'ha donat a una traducció al castellà de l'obra narrativa de Miquel López Crespí que porta per títol "La inundación". Miquel López Crespí, amb la traducció de les obres més destacades que ha escrit en català, ha obtingut nombrosos premis internacionals de poesia i narrativa a París, Madrid, Bilbao, Sevilla, Terol, Donosti, València, etc, etc. L'escriptor anirà la setmana vinent a Galícia per a recollir el Premi "Camilo José Cela 2000".

Miquel López Crespí ha vist editades enguany nombroses obres de novel·la, poesia, teatre i assaig (*Núria i la glòria dels vençuts* -novel·la; *Revolta*, *Llibre de Pregàries*, *Record de Praga* i *Un violí en el crepuscle* -poesia-; *Acte Únic* -teatre-; *Cultura i antifranquisme* -assaig-; *La Ciutat del sol* -novel·la-. (Servei d'Informació Cultural) Ω

LA CERVESA DE DÉU

Joan Guasp

EL GALL
EDITOR

Aquesta novel·la narra la vida de na Katy Salom Parets, una al·lota de Santa Maria que va patir Esclerosi Lateral Amiotròfica, ELA, una malaltia degenerativa de la qual morí. L'acceptació, valenta i coratjosa, i la lluita exemplar de na Katy per continuar endavant, amb tota la càrrega humana que comporta, ocupen les pàgines del llibre.

Joan Guasp n'ha sabut fer, d'aquesta història una creació literària de caire profundament humà, fins al punt que es podria situar dins l'anomenat corrent de realisme màgic.

Es tracta d'una novel·la, basada en fets reals, revestida de tocs poètics de les narracions més acurades. Pel seu contingut i pel seu estil, és del tot recomanable.

ISBN 84-95232-07-3

9 788495 232076

L A N O S T R A C U I N A

Sopa de farigola

Admirable sopa, aromàtica i de cost zero, quasi

Ingredients:

Unes branques de farigola seca, pa sec, unes quantes ametlles torrades, un ou, oli, sal i aigua.

Preparació:

Es posen a bullir, en una olla amb aigua, el pa sec, les branques de farigola, lligades amb un fil de cotó, per poder pescar-les fàcilment, un raig d'oli i sal. Es pelen les ametlles i es piquen bé al morter; després s'afegeixen a l'olla. Es deixa bullir deu minuts. Després, es pesca la farigola, es trenca l'ou i es tira a l'olla i, acte seguit, es remena bé amb un batedor, fins que el pa i l'ou quedin fets miques. S'apaga el foc i es serveix.

Sopa de menta

Una altra sopa de poc cost.

Ingredients:

Uns brots de menta fresca, pa sec, un ou, oli, sal i aigua.

Preparació:

Es posen a bullir, en una olla amb aigua, el pa sec, la menta, picada una mica grossa, un raig d'oli i sal. Després, es trenca l'ou i es tira a l'olla i, acte seguit, es remena bé amb un batedor, fins que el pa i l'ou quedin fets miques. S'apaga el foc i es serveix.

Sopa de bolets

Es poden utilitzar fredolics, que és la forma original, o qualsevol barreja de bolets, frescos o conservats al natural. També es pot usar, en comptes d'aigua clara, l'aigua de bullir-los quan se'n fa la conserva.

Ingredients:

Fredolics, un brot de farigola, pa sec, ametlles torrades, un ou, mantega, sal i aigua.

Preparació:

En una paella, es salten els fredolics amb la mantega. Se'n reserva la majoria i es posa a bullir la resta, en una olla, amb aigua i la farigola. Quan ha fet una bona bullida, es treu el brot de farigola i es bat la sopa amb un batedor elèctric, fins que els bolets quedin ben triturats. Llavors si posa la resta de bolets, el pa sec, les ametlles, pelades i picades al morter, i la sal. Quan el pa hagi revingut, s'hi tira l'ou trencat i, acte seguit, es bat amb un batedor manual, fins que l'ou faci fils i el pa estigui esmicolat.

Sopa d'all

Ingredients:

Alls, pa, pebre vermell, sal, oli i aigua.

Preparació:

Es tallen unes llesques de pa ben primes i es torren al forn. Es freguen amb una dent d'all i es posen als plats. Es fregeixen unes dents d'all pelades, en una paella amb oli; quan els alls tenen una mica de color, s'hi tira una bona cullerada de pebre vermell i s'apaga el foc. Es dona una bona remenada i es tira el contingut de la paella sobre el pa. S'escalfa el pa amb aigua bullint, que estigui al punt de sal. Es deixa revenir una mica el pa i es serveix.

Sopa de suc de les seques

Ingredients:

El suc de bullir mongetes seques, ceba, tomàquet, all, pa sec, oli i sal.

Preparació:

En una olla amb un raig d'oli i un pessic de sal, es fregeix una mica de ceba picada ben fina i unes dents d'all. Quan tot sigui ros, s'hi afegeix una mica de tomàquet madur, també picat fi.

S'abaixa una mica el foc i es deixa sofregir bé el tomàquet; llavors s'hi tira el suc de les seques, el pa sec engrunat i es deixa coure, fins que el pa hagi revingut del tot. Després, s'hi dona una bona remenada amb el batedor i es treu del foc.

Oliaigua amb tomàtic

Sopa menorquina

Ingredients:

Tomàquets, ceba, pebrot verd, alls, pa, oli aigua i sal.

Preparació:

Es piquen uns quants tomàquets, una mica de ceba, unes dents d'all i una mica de pebrot verd, per persona. Es sofregeix tot plegat en un tià (cassola, a Menorca), amb oli i un pessic de sal, a poc foc. Quan estigui ofegat, s'hi tira aigua. Així que comenci a fer escuma, es treu del foc; cal que no arribi a bullir. Es posen unes llesques de pa assecat al sol a cada plat, i s'escalfa amb el contingut de la cassola.

Sopes seques de matances

Sopes en el sentit medieval del mot (llesca prima de pa).

Ingredients:

Pa moreno mallorquí, per a sopes, llescat ben prim i sec; lllom, esclata-sangs (roveillons), porros, alls, cebes, tomàquet, col, bledes, col-i-flor, bròquil, aigua, oli, sal i pebre negre.

Per acompanyar, tàperes, olives trencades, bitxo i fonoll marí envinagrats.

Preparació:

Es posen les llesques de pa ben posades i planes, en una cassola. En una olla amb un bon raig d'oli, es fregeixen el lllom, fet a daus, fins que comenci a ésser cuit, llavors s'hi afegeixen el porro, la ceba i el tomàquet, a trossos, i unes quantes dents d'all, esclafades amb la mà.

Quan estigui fregit, s'hi afegeix la col, les bledes, la col-i-flor i el bròquil, tallats a trossets i una mica d'aigua. Es tapa i es deixa coure a poc foc fins que la verdura estigui ben ofegada.

Llavors s'hi afegeix un bon raig d'oli i s'apaga el foc. S'aboca l'olla sobre el pa, repartint bé la verdura i prement-la amb l'escumadora, es tapa la cassola i es deixa reposar uns minuts fins que el pa s'hagi begut tot el suc. Les tàperes, olives i envinagrats es serveixen a part.

Sopes seques d'estiu

També, com les sopes de matances.

Ingredients:

Pa moreno mallorquí, per a sopes, llescat ben prim i sec, alls, ceba, tomàquet, pebrot verd tendre, julivert, patates, oli, sal, pebre vermell. S'acompanyen amb olives trencades, tàperes i bitxo envinagrat.

Preparació:

En una cassola amb oli, es sofregeix la ceba, tallada pel llarg, els alls esclafats, uns quants tomàquets i els pebrots, tallats a daus grossos i el julivert picat. Quan tot és sofregit, s'hi posa una mica d'aigua. Quan arrenca el bull, s'hi posa la patata, també tallada a daus i es deixa coure. Es treu la verdura de l'olla, s'hi posen les sopes i es torna a posar la verdura damunt. Es deixen reposar i es treu l'excés de brou, si n'hi ha. S'hi escampa una mica de pebre vermell per sobre. Es serveix amb els acompanyaments.

Farro

Sopa quasi oblidada.

Plat de quan es passava fam, que és boníssim (una cosa és ser pobre i una altra és ser ruc)

Ingredients:

Farro (blat de moro groc, molt grosser; dit "polenta" pels italians, que anomenen "farro" l'ordi pelat), cansalada viada, oli, sal i aigua.

Preparació:

Si el farro porta pellofa, es remulla per separar-la, ja que sura. Es posa l'aigua a bullir en una olla i, quan bull, s'hi tira el farro, en cascada per a què no s'agrumolli, a raó de set cullerades per litre d'aigua. Es remena bé, s'hi tira la sal i es deixa bullir mitja hora, donant-li una remenada de tant en tant. Mentre, en una paella, es fregeix la cansalada, tallada a daus petits, amb una mica d'oli, fins que sigui rossa. Llavors es reserva la cansalada i es tira l'oli a l'olla. Quan es serveix, es posa la cansalada al damunt.

Agressió policial a la protesta contra Aznar

Més de 600 persones intenten manifestar-se per la Diagonal. Dos nois van ser detinguts.

Barcelona.- Les visites de membres del govern a les universitats segueixen sent rebutjades. Aznar era convidat el dijous 2 de novembre al Palau de Congressos de Catalunya en un acte d'ex-alumnes de la universitat d'élite, ESADE. Sobre les 5 de la tarda es van començar a concentrar un nombrós grup de persones convocades per la Coordinadora d'Estudiants dels Països Catalans i Alternativa Estel, per protestar per tal visita i contra la política educativa del PP. Una hora més tard, 600 persones van tallar el tràfic de l'avinguda Diagonal per intentar acostar-se cap al Palau de Congressos, abans d'avançar 100 metres nou furgonetes d'efectius antiavalots de la policia nacional s'abalançaren sobre els i les manifestants obligant-los a pujar a la vorera amb empentes i cops. Un cop allà intentaren reemprendre la marxa que va ser definitivament bloquejada davant la facultat d'econòmiques. A partir d'aquest moment la gent cridà consignes contra el PP i la policia i les empentes i càrregues es repetiren diverses vegades, augmentant-se la tensió per la forta presència policial que s'incrementava per moments.

Ja sobre les 7 del vespre, les consignes seguien, i fins i tot, part dels i les manifestants entonaren Els Segadors, la policia mantenia el cordó i en una forta càrrega aplegà tothom just davant la façana de la facultat, va ser llavors quan la ràbia esclatà i una part del i les manifestants van respondre amb pedres i altres objectes, obligant als antiavalots a retirar-se; aquests, però, van canviar d'estratègia, i es van dedicar a passar amb les furgonetes a gran velocitat per davant de la facultat disparant bales de goma indiscriminadament sobre totes les persones que es trobaven bloquejades a la porta de l'edifici. Van provocar diversos ferits, un dels quals, periodista de BTV, va haver de ser ingressar a l'hospital com a mínim fins dissabte. La resposta va ser igualment contundent, allargant-se els enfrontaments durant una hora i mitja. La policia va detenir a dos estudiants d'econòmiques, un d'ells de Manlleu i l'altre de Manresa que al dia següent van ser posats en llibertat amb càrrecs.

Contra-Infos 6/11/00 Ω

ANTIFEIXISME

Agressions feixistes a Cerdanyola del Vallès

Cerdanyola del Vallès.- «A les últimes tres setmanes diversos joves de Cerdanyola, concretament tres nois, han estat agredits per petits grups feixistes provinents de Ripollet. Es sap que aquests feixistes fins ara s'havien dedicat a propinar pallisses a immigrants a la zona de Ripollet, amb el silenci còmplice de l'ajuntament d'aquesta localitat.

De moment s'estan intentant crear actes de rebuig per aquestes agressions a Cerdanyola. Un dels agressors és fill d'un conegut membre de les Brigades Blanquiazules. Cap Agressió sense resposta!!!»
Joves de Cerdanyola 6/11/00 Ω

Homenatge als nostres combatents

El passat dia 24 de setembre, es va organitzar un acte als "patriotes veterans", en aquest acte s'homenajà als únics 12 militants de la secció militar del Front Nacional de Catalunya que encara queden vius.

El Front Nacional de Catalunya, organització independentista creada per patriotes catalans de totes les tendències una vegada acabada la guerra civil, amb la única divisa de lluitar "Per Catalunya".

Tota aquella gent creà i organitzà després de la victòria franquista, la única resistència i lluita amb objectius no partidistes, només patriòtics, amb l'únic objectiu d'alliberar Catalunya.

Tots aquests herois estigueren lluitant sense treva des de l'ocupació franquista fins arribar a allò que ara els espanyols anomenen "democràcia".

Molts d'ells passaren per la presó, foren detinguts, torturats, exiliats... les seves accions van ser penjar banderes catalanes immenses al port de Barcelona, pintades amb trepes de la figura de Sant Jordi matant el drac, editant el seu butlletí "Per Catalunya", editant adhesius i fulls volants, enfrontant-se a trets amb les forces d'ocupació, passant informació als exèrcits aliats per lluitar contra el feixisme, etc... tot això que el dia d'avui pot semblar una bestiesa en l'època franquista et podia costar uns anys de presó, o fins i tot la mort.

Molt interessant lligat al FNC és l'aparició dins seu del que anomenaven "l'organització", formada per alguns dels seus militants, que amb estructura militar i clandestina, tenia un grau de disciplina i d'obediència superior a qualsevol altre.

Recordem que si aquesta "organització" no hagués existit, no hi hauria hagut el llevat per crear el que després seria FAC (Front d'Alliberament català), EPOCA (Exèrcit Popular Català) i més tard TLL (Terra Lliure).

O sigui que tots aquells que creuen que totes les formes de lluita són vàlides sense aquesta "organització", l'independentisme de combat no hagués tingut ni present, ni futur.

Entre els convidats que assistiren a l'homenatge tinguerem als fundadors del FNC com Pere Carbonell, en Joan Grau que caigué ferit davant les bales enemigues l'11 de setembre de 1945, en Ferran Marull de la secció universitària del FNC, l'Àngels la dona d'en Martínez Vendrell... en fi el bo i el millor dels nostres "històrics combatents".

Només hem de dir com a cloenda, que el que fou un dels seus caps més importants, en Jaume Martínez Vendrell, durant els principis de la "democràcia", va ser considerat un nacionalista perillós i per tant no-amniable i condemnat a 12 anys de presó.

Exiliat amb la seva dona, recorregué París, Brussel·les i Andorra, fins que malalt tornà de manera voluntària... als 74 anys era internat a la presó de Carabanchel (Espanya-Madrid) i finalment a Lleida, fins que morí a l'Hospital Clínic de Barcelona el 24 de novembre de 1989... així és la seva "democràcia", així és la lluita dels veritables lluitadors per la llibertat de Catalunya que a tants botiflers, i caragirats molesta que coneguem els independentistes catalans.

El més trist es que la Catalunya oficial no hagi fet un homenatge a aquests vells combatents... ja que d'altres nacions ja haurien rebut el just homenatge que es mereixien.

Per Catalunya! Per la llibertat!

Recordem i homenatgem als nostres combatents! Ω

Honorem als nostres patriotes

El 03/11/00 morí Joan Grau i Rei, militant del FNC i de la seva secció militar, secretari d'en Martínez Vendrell, patriota sense treva...

Barcelona.- Redacció

En Joan Grau, des dels 15 anys ja havia emprés la lluita pels seu compte a l'Institut Milà i Fontanals, i a mesura que el Front Nacional de Catalunya s'havia anat desenvolupant, ell s'havia anat convertint en un bon col·laborador.

Tota aquesta gent que s'aglutinà al FNC, i sobretot a la seva organització militar (coneguda com "l'organització"), tenien clar que

Catalunya havia estat reiteradament envaïda i subjugada per les armes, i seria només per la lluita armada que es podria recobrar i conservar la seva plena llibertat. En tots ells destacava el seu sacrifici i la seva disciplina.

En Grau junt amb en Santiago Pey fou un dels que feren informes dels moviments de les tropes franquistes a la Badia de Roses, les defenses de Montjuïc i de les platges del nord i del sud de Barcelona... ja que segons el FNC tenia constància les forces aliades un cop derrotats els nazis i italians al nord d'Àfrica tenien la intenció de desembarcar a Itàlia, a l'Estat Francès o a l'Espanyol.

A partir de 1943, en Grau s'anà convertint amb en secretari d'en Martínez Vendrell.

Formà part de l'escamot que l'11 de setembre de 1944 penjà una gran bandera catalana al port de Barcelona, penseu que aquell dia s'arribaren a distribuir amb més escamots 40.000 petits adhesius i 20.000 fulls volants demanant la llibertat de la Nació Catalana

En la preparació de Sant Jordi de 1945, es tornà a repetir l'acció de penjar una bandera catalana al transbordador del port de Barcelona (aquesta segona vegada, però, fins i tot s'ho muntaren per posar entre la bandera catalana i l'aparell que l'estirava un revòlver que apuntes cap on es tenia que tirar per tal de treure-la, de tal manera que la policia estava acollonida ja que creien que el revòlver es dispararia quant s'intentés treure-la), es penjà una segona bandera catalana a la sagrada família, i s'escampà per tot arreu el 1r número del periòdic "Per Catalunya" (òrgan del FNC), i per acabar la feina es pintaren trepes per tot arreu amb un Sant Jordi amb les sigles del FNC...

Les tropes aliades avançaven i avançaven per derrotar el feixisme, mentre a Catalunya, un grup de patriotes havia demostrat la seva eficàcia, rient-se d'ocupants i botiflers i penjant banderes catalanes a llocs importants de la ciutat de Barcelona, a aquella data s'havien repartit ja 5.000 "Per Catalunya", la resistència catalana havia demostrat que el nostre poble encara no s'havia rendit.

En Grau fou un dels que caigué ferit enfront de les forces d'ocupació espanyoles, l'11 de setembre de 1945, quant amb altres companys es disposaven a repartir els "Per Catalunya", a les fulles del qual s'honorava als herois de 1714 i es deixava a picota a Felip V i a Franco... per aquest motiu estigué uns anys a la presó, d'on surt finalment l'any 1948.

Segueix fent petites coses, fins que està més o menys involucrat amb els principis del que va ser EPOCA (Exèrcit Popular Català), junt amb en Viusà i en Martínez Vendrell...

Sense gent com ell no hi hagués hagut mai llevat per seguir la lluita amb dignitat i amb seriositat, amb

disciplina i amb ganes de fer les coses bé.

Per tu Joan Grau que ens vas deixar (03/11/00) i per tots els nostres lluitadors per la llibertat.

Contra Espanya i contra França! Visca Catalunya Lliure!

Honorem els nostres patriotes! Recuperem la nostra memòria històrica!

*Això si per gent com ell, ni un carrer, ni una plaça, ni una esplanada a l'Avui, ni una "creu de Sant Jordi" de la Generalitat... a quin mena de país vivim! Ω

Esquerra Valenciana propugna una consulta sobre la Constitució

Apartat de Correus 12096 46080 València

esqueval@xarxaneta.org
http://www.xarxaneta.org/esqueval

Esquerra Valenciana, l'històric partit de l'esquerra republicana del País Valencià fundat en 1934, és un partit que no renúncia, malgrat la seua condició, a hores d'ara, d'extraparlamentari, a fer propostes, al conjunt de la societat, d'aquelles iniciatives que poden donar solució a temes que ens afecten a tothom. Un d'aquests problemes, que ha passat a ser el que més preocupa als espanyols, segons les dades del CIS (Centro de Investigaciones Sociológicas) i que ha superat el problema que representa l'atur, és el que té el seu origen en el conflicte polític entre l'Estat espanyol i una part del poble basc, i que mediàticament i amb el conjunt dels partits majoritaris, l'anomenen "terrorisme". Els partits majoritaris PP (abans UCD i AP), PSOE i CiU, no són capaços de donar eixides polítiques per resoldre aquest problema donat que són presoners del pacte constitucional que van fer davant els poders fàctics del franquisme i que, conjuntament amb l'antic PCE, van acceptar, propiciant l'aprovació de la Constitució de 1978 -que legitimava, entre altres qüestions, la monarquia elegida per la dictadura- en el conjunt de l'estat, a excepció del País Basc, on el Sí va ser absolutament minoritari. Esquerra Valenciana reiteradament ha manifestat que no considera legitimada la vigent Constitució per l'absència d'un govern provisional encarregat d'organitzar la transició pacífica del règim anterior al nou; la inexistència d'una Assemblea unicameral encarregada de redactar la Constitució, la qual va ser substituïda per una Ponència reduïda on faltaven el PSP, tots els grups bascs i els partits catalans sobiranistes i republicans; i,

finalment, l'absència d'una convocatòria feta per part dels "constituents" en aquest sentit. Però Esquerra Valenciana, malgrat això, i per imperatiu legal, ajusta la seua acció política dins del marc jurídic actual, sense renunciar al seu canvi i als objectius de la transformació social, de l'aprofundiment de la democràcia i de la recuperació de la sobirania nacional valenciana. Així doncs Esquerra Valenciana, partint de l'actual marc legal: la Constitució de 1978, on s'explicita que "la sobirania nacional reside en el pueblo español, del que emanan los poderes del Estado" i per donar una eixida al problema que ens afecta i arribats a la conclusió que ni el PP, ni el PSOE, van a estar disposats a plantejar una consulta mitjançant un referèndum, fa la següent crida i proposta: "Esquerra Valenciana, fa una crida a EUPV, BNV, Els Verds, ERPV, així com a IU, CiU, ERC, BNG, XA, etc i a tots els partits, col·lectius i persones que estiguen per l'aprofundiment de la democràcia a l'Estat espanyol, per a encetar un moviment de ciutadans i ciutadanes que propicie una consulta popular que es face coincidir amb les properes eleccions, —a la manera que feren els joves de XCADE amb la consulta sobre el deute extern—, i que plategés la següent pregunta, aproximadament: «estaria vostè d'acord en que la Constitució inclogués el dret a l'autodeterminació de les nacions que formen part de l'Estat espanyol?» o aquesta altra: «Estaria vostè perquè la unitat d'Espanya, entesa com Estat, es basés en la lliure unió de les nacionalitats o nacions que la componen i en aquest sentit estaria d'acord en la modificació de la Constitució en el sentit de que es reconegués el dret d'autodeterminació i el seu exercici per a tota aquella Comunitat que democràticament, en el seu parlament autonòmic, així ho demanés?» » Ω

Aquesta és la seva democràcia

La confabulació judeomasònica de "la razón"

Un cop més el diari madrileny La (Sin)Razón torna a semblar un fanzine d'humor més que una publicació "seriosa", ja que en un laboriós article "d'investigació" (que han investigat molt, no creieu) han demostrat que ETA, Jarrai, els okupes, anarquistes i els GRAPO, són en realitat una única confabulació "rojo-masònica" per destruir Espanya, la Democràcia i les Bones Costums. En un profundíssim anàlisi, els intrèpids periodistes razonistes recorren el madrileny barri de Lavapiés, buscant cartells, pancartes, pintades i fins i

tot adhesius, en la seva incansable tasca per demostrar que el "Movimiento Revolucionario Global" (MRG) demana la llibertat de Gaizka i Mikel, detinguts a Praga (amb aquests noms, "terroristes internacionals", com a mínim), que la casa okupada del carrer Amparo reivindica l'anul·lació dels FIES ("considerados los presos más peligrosos") i que a les paradetes de la plaça Tirso de Molina es pot adquirir la revista Ardi Beltza (encara que s'obliden de dir que aquesta és una publicació tant legal com el seu diari); en fi, totes aquestes barbaritats, i les que publica cada dia, serien molt divertides, sinó fos, perquè demà potser que la gent anomenada la vingui a buscar de matinalada... Perquè ja se sap: la premsa assenyala, Mayor Oreja dispara. Ω

Per a nosaltres la indefensió, per a ells la impunitat

Francesc Ribera.
Sant Cugat del Vallès

Ahir a mitja tarda va ser assaltat l'Ateneu Santcugatenc on s'hi cuinen la majoria d'activitats del teixit associatiu de Sant Cugat del Vallès. Aquest immoble el comparteixen diverses associacions de veïns, esplais i altres organitzacions entre les quals s'hi troba l'organització independentista de joves Maulets.

Els desperfectes en les instal·lacions de l'ateneu van quedar presidits per una pintada a l'interior: "Maulets morireis ¡Seguro!". Afortunadament, en aquells moments no hi havia cap persona a l'Ateneu.

No va tenir la mateixa sort el Centre Social Ocupat Torreblanca on s'adreçaren els feixistes. Allà agrediren en manada als joves que hi havia i destrossaren la casa. A hores d'ara encara hi ha tres joves okupes ingressats a causa de les ferides. La centre social tanmateix resultà greument danyat.

Aquesta agressió esdevé un salt qualitatiu en la escalada de violència feixista que pateix Sant Cugat, davant la passivitat dels cossos policials i l'Ajuntament.

Si us cal informació suplementària Guim 646027947 Aniol 659394670 Ω

El mur de Ceuta

S'ha acabat la construcció del Mur de Ceuta —del qual en diuen el "vallat de la frontera"—, de 8,3 kilòmetres i de més de tres metres d'alçada. No veig quina diferència hi ha amb el Mur de Berlín que també impedia que immigrants —en aquell cas del que havia estat l'Alemanya de l'Est— poguessin passar al territori occidental del seu propi país. Només ho esmento per refrescar la memòria i mirar que no ens facin passar per tants rucs. Ω

Xenofòbia i racisme

A propòsit de l'aldarull mediàtic sobre Àustria i atès que els delictes contra la humanitat no prescriuen, em pregunto perquè el Consell Mundial Jueu encara no ha reclamat a l'Església Catòlica per les seves responsabilitats per omissió en l'holocaust. El Vaticà es va posar inequívocament al costat de Hitler, de Mussolini, de Franco, de Salazar, de... i per tant era còmplice dels crims contra la humanitat que cometeren cada un d'ells. I en recordo un del qual jo mateix en vaig ser còmplice i que no el manava el general Franco sinó l'Església directament.

Quan jo era petit matava jueus a dojo per Setmana Santa com un dels ritus habituals. A Catalunya, l'Església ens feia matar jueus mentre els corifeus del general Franco mataven catalans. Qualsevol adolescent dels anys quaranta ho pot recordar. Ω

Hitler va dir no a Franco

Molta gent es va empassar que el general Franco havia dit no a Hitler en la seva reunió a Hendaya en la pretensió dels alemanys de passar per Espanya per anar a fer-se amb Gibraltar.

Ara se sap que això és falç. Fou a l'inrevés; fou Hitler que va dir no a Franco. En realitat en aquells moments semblava que Hitler i Mussolini tenien totes les de guanyar i el militar espanyol també en volia participar. Es van trobar a Hendaya per tractar del tema i Hitler li va donar carabassa. Perquè? Per dues raons molt fonamentals: primera, Hitler sempre havia dit que Franco era un pèssim militar —que per això va allargar la guerra civil innecessàriament—; segona, que Hitler havia pactat ja amb el Mariscal Petain i si les tropes alemanyes haguessin entrat a Espanya hauria desagradat al govern de Vichy que hauria quedat encerclat al bell mig del triangle Berlín-Roma-Madrid. Ω

"Qui permet una injustícia sense fer res, se'n fa còmplice." (Gandhi)

Salm de combat contra els racistes anticatalans

* Oposa't, Senyor, contra els meus oponents, ataca aquells que m'ataquen.

Pren l'escut menut i el gran, i alça't per ajudar-me.

Que sien com la palla davant la ventada, arrossegats per l'àngel del Senyor, que caminin entre tenebres i timbes, quan l'àngel de Déu els acaci.

Perquè m'han parat la xarxa sense motiu, sense causa han excavat per a mi una fossa.

Que els sobrevingui la desgràcia imprevista, quedin presoners del parany que m'han preparat, i que s'enfonsin en la ruïna.

Mentre, la meva ànima exultarà en Déu, s'alegrarà en la seva salvació; tots mos ossos diran:

"Senyor, qui com Tu, que alliberes l'oprimit de qui és més fort que ell; el pobre i el desvalgut del seu espoliador?"

Es presenten testimonis malèvols, m'inculpen de coses que desconec; em tornen mal per bé, em deixen sol. S'han aplegat contra mi gent forastera sense jo saber-ho; em maltracten sense parar. El parlar que ells tenen no és de pau, sinó que tramen embolfs d'engany contra la gent pacífica del país.

(Salm 35)

* Aterra'ls amb el teu huracà. Cobreix llur cara de vergonya, per tal que cerquin ton Nom, Senyor. Que quedin avergonyits i espaordits per sempre, i sien confosos i desapareguin. Que hagin de reconèixer que sols tu dus el

Nom del Senyor, l'Altíssim sobre tota la Terra

(Salm 83)

* Escolta Israel, vosaltres us aplegueu avui en batalla contra els vostres enemics; que el cor vostre no s'esmoreesca, ni tingueu cap por, ni us astoreu, ni tampoc us desalenteu davant d'ells, perquè Jahvé, Déu vostre, va amb vosaltres, per a combatre en favor vostre contra els vostres enemics, per tal de salvar-vos.

(Deuteronomi 20:3-4) Ω

Tots Sants:

VICENÇ DE
SON RAPINYA

Ja hi som al novembre de Tots Sants en fou la diada, aquest jorn com cada any arreu de tots els camps sants, esdevingué passejada diria que gairebé obligada, tan per grans com per mainada pèls seus avantpassats honorar.

Crisantems, ciris, i nebuloses Clavells negres, i algunes roses, A les tombes hi solen lluir, doncs qualche mare o qualche fill dins els murs allí reposen, perquè les hi arribà l'hora en que finiren de patir. Ω

Es mereix agraiment

PER CLIMENT GARAU DE LLUCMAJOR

Tenc es gust de saludar,
 Servici de sa Creu Roja,
 Que tant dignament se porta,
 Els vellets alimentar.
 Los serveix un bon menjar,
 De gust i amb quantitat,
 Ningú d'ells s'hagués pensat,
 Que així se'l pogués tractar.

La majoria estam
 Tot solets guardant silenci,
 Sofrint grossa penitència,
 Quant erem joves pensam.
 Ara vençuts mos trobam,
 Que no podem caminar,
 Si mos mancava és menjar,
 Mos moririam de fam.

Sa Mancomunitat està,
 Pendent de nostra presència,
 Posa grossa diligència,
 Perquè res pugui faltar.
 I els vellets poder ajudar,
 I a los que viuen tot sols,
 Són això molt bons consols
 Fins que la mort mos vendrà,

De jove mai me pensava,
 Que un vell acabàs així,
 Altra temps en el padrí,
 Els seus fills, on, l'adorava.
 Perquè reflexionava,
 Lo molt que havia lluitat.
 El seu fill havia heretat,
 La terra, doblers i casa.

Un ordre nou mos ha entrat,
 Que es fill des treballador,
 L'han criat lo senyor,
 Per haver-lo massa estimat,
 no se si han fracassat,
 donant-los tal preferència
 Això serà s'evidencia
 Que durà mal resultat.

Desconeix lo que és patir,
 Avui molta joventut,
 Han tengut lo que ha volgut,
 Lo que lluità el seu padrí,
 Te on anar a dormir,
 Un xalet devora mar,
 A ell no res li costa,
 I un cotxe per anar-hi.

Davant tanta preferència,
 Que del padrí ha heretat,
 Aquest d'avançada edat,
 En res posa resistència,
 Fa nosa seva presència,
 Dins casa que ell ha aixecat,
 El fill i nora han mirat,
 De dur-lo a sa residència.

Oh tan digna gent major,
 Tu que tant molt has lluitat,
 De menjar t'has afluixat,
 Per no patir el teu filló,
 No pensaves ton dolor,
 Que quan major tornaries,
 Que per tot, nosa feries,
 Tirat a un trist racó. Ω

Decret 100, barra 1990

CECILI BUELE I RAMIS. DIPUTAT DEL PSM-ENTESA NACIONALISTA
 AL PARLAMENT DE LES ILLES BALEARS.

Un decret va ésser promulgat des de la Conselleria d'Educació i Cultura del Govern de les Illes Balears, ara farà 10 anys. Concretament dia 29 de novembre. Hi governava aleshores el Partit Popular, conjuntament amb Unió Mallorquina...

Un bon dia de novembre,
 L'any noranta al segle vint,
 Vint-i-nou jornades fetes,
 Per no perdre mai el fil,

Besllumant ja l'any dos mil,

Decidiren promulgar-hi
 Un decret amb molt més pes
 Que un dictat parlamentari
 Mai per mai encara pres.

A tothom va ser remès:

"Es fa sebre a nostra gent:
 Mantenim la llengua pròpia,
 Escampem-la als quatre vents,
 Defensem-la com pertoca:

Amb les ungles, dents i solfes.

És la llengua catalana
 que parlam pertot arreu
 de la nostra Part Forana,
 tant si ho creus...

Com si no ho creus.

És la llengua catalana
 Que parlava en altre temps

Pels carrers vilans de Palma
 Una munió de gent:

Volen baixos aquests tords,
 Sonen fluixes eixes cordes,
 Omplen l'illa d'arbres bords.
 Més que fer allò que pertoca...

S'hi embulla més la troca!

Amb un Pacte de Progrés
 Governant les nostres illes,
 Podem fer encara molt més,
 per Ciutat i Foravila...

Tionant sia com sia.

Una llengua com la nostra,
 Que ha passat tants entrebancs,
 És un bon botó de mostra
 Que el futur es fa lluitant...

Amb coratges incessants.

Escampem la nostra llengua
 Cap als quatre vents del món,
 Que hi romanguí falaguera,
 Amb l'orgull de ser qui som.

No ho dubteu: siau qui sou! Ω

L'ESTEL

BOLLETÍ DE SUBSCRIPCIÓ

Nom.....

Adreça.....

.....C.P.....

Població.....

C.I.F.....Tel.....

M'interessa una subscripció

ANUAL 4.000 PTS (24,04 euróns)

Rebut domiciliat a un banc o caixa

Banc/Caixa.....

Adreça.....

Núm. entitat.....Núm. sucursal.....

Compte núm.....

Firma

**Ompliu aquesta tarja i enviau-la al
 Apartat de Correus 124
 07600 s'Arenal de Mallorca**

Dues oliveres i sa barca. Oli sobre tela (73x92 cm)